

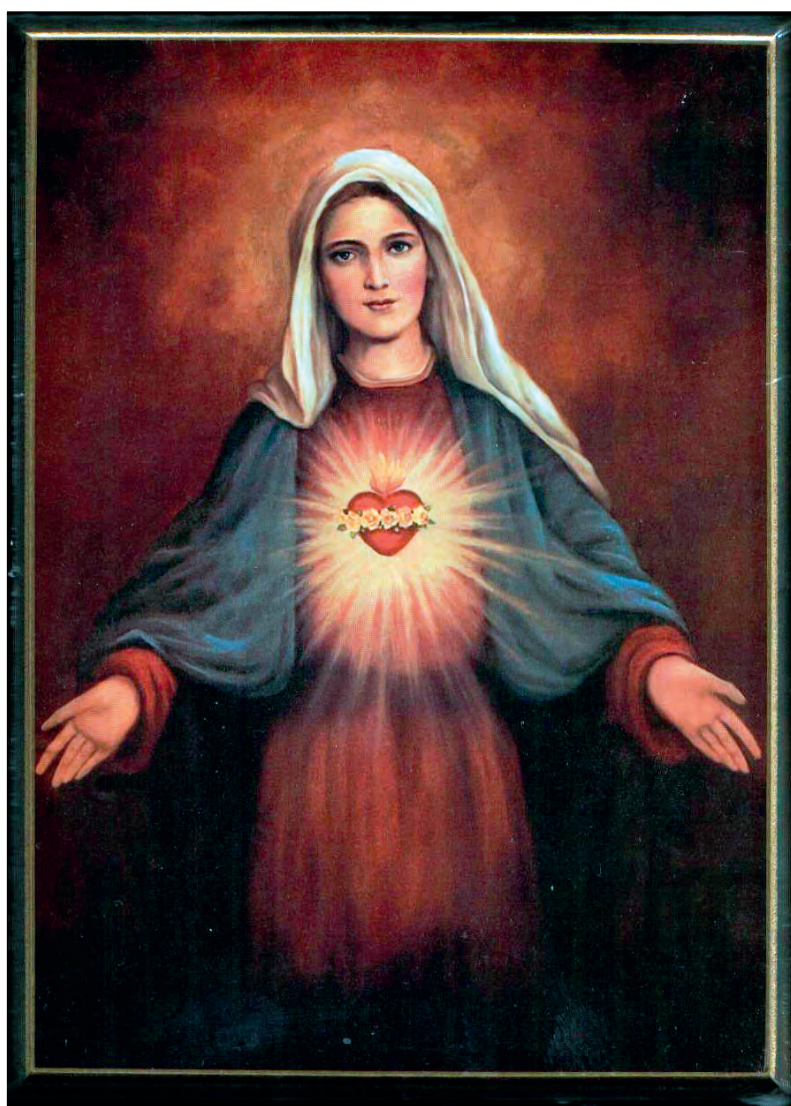
Máriina

ROČNÍK XXXIV.
číslo 3/2024
ISSN 1338-1490

doba

MARANA THA

Príd', Pane Ježišu!

MARIINA DOBA

Časopis pre podporu spirituality
Mariánskeho kňazského hnutia

Ročník XXXIII. Číslo: 3/2024

ISSN 1338-1490
IČO: 30 778 433

Adresa hnutia:

MKH, Jašíkova 20, 821 03 Bratislava
www.msm-mmp.org
www.mkh.sk

Registračné číslo: EV 3461/09

Pre vnútornú potrebu!

Číslo účtu: SK570900000000011468936

Výkonný redaktor:

Alžbeta Vojtková

Redakčná rada:

ThDr. Amantius Akimjak, OFS
ThLic. Peter Petrek
RNDr. P. Humbert Virdzek, OP
Mgr. Marian Vojtko
Vsdp. Pavol Majzel
Ing. Mgr. Dušan Monček
Don. Jozef Gánovský, SDB
P. Ján Kapistránsky Lazový OFM

Cirkevný cenzor:

Vdp. Mgr. Jozef Bicák

Cirkevné schválenie:

S povolením Arcibiskupského úradu
v Bratislave zo dňa 8. augusta 2016
Prot. N. 3290/2016

Toto schválenie však nie je definitívnym
úsudkom ani zárukou hodnovernosti
ohľadom spôsobu prijatia „posolstiev“ otcom
Stefanom Gobbim alebo iných osôb vo forme
mystického javu „vnútornej inšpirácie“ alebo
„vnútornej reči“.

Vydáva a distribuuje:

Združenie Máriina doba
Jašíkova 20
821 03 Bratislava

Tlač: Tlačiareň MERKUR, s. r. o., Dolný Ohaj 128

Dátum vydania periodickej tlače: Jún 2024

3. štvrťrok

Časopis vychádza 4-krát do roka,
úhrada nákladov na vydanie je 1,50 € za kus,
ročné predplatné 6,- €

- Nové objednávky poštou,
e-mailom: mkh.zdruzeniemd@gmail.com
alebo na poštovej poukážke.
- Obnova objednávok raz ročne. Zaevidovaní
objednávateľia nech vždy uvádzajú svoje
číslo adresy - pri platbe cez banku ako VS.
- Ak ste v núdzi, môžete si časopis objednať
aj za nižší príspevok prípadne bez neho
(1 kus pre svoju potrebu).
- Ak pošlete príspevok vyšší, budeme to
považovať za podporu apoštolátu prostred-
níctvom nášho časopisu.
- Nakoľko sme v prvom rade hnutie a nie
vydavateľstvo, pracujeme v skromných pod-
mienkach a sme odkázaní na Vašu pomoc v
tom, že si každý sám eviduje svoje podližnosti
a včas ich vyrovná.

*Keby vedeli všetci kňazi môjho Hnutia,
s akou starostlivosťou som ich vyvolila a
vychovala, aby som ich pripravila na túto
veľkú úlohu!*

*Každá vec - i tá najbezvýznamnejšia
- má v ich živote presný a hlboký zmysel.
Nech si preto každý zvyká čítať so mnou v
podivuhodnej knihe vlastného života.*

*Dám im dar múdrosti srdca a oni so mnou
pochopia, prečo sa stala každá vec v ich živote.*

*Prečo sú často nepochopení, prečo trpia, prečo sú opustení a spoznajú
aj zmysel svojich pádov. Ach, kolko temných chvíľ a kolko okamihov
agónie museli vo svojom živote skúsiť títo moji najmilší synovia!*

*Ale boli to pre nich plodné a nutné chvíle, aby mi via patrili ako
vlastníctvo, aby som ich odpútala od ich spôsobu videnia a cítenia,
od ich ľahkovážnych sklonov k veciam, k výsledkom, k blahobytu, k
úspechu; aby sa naučili patriť mne, žiť len pre mňa a plniť moje prania.*

*Chcela som, aby mali dojem, že si ich veľmi nevážia, že nie sú na
nič súci. Dala som im veľký dar pokory srdca, duchovného detstva,
aby mohli cítiť, že patria len mne a tak stratili oporu a dôveru vo
všetko ostatné, čo nie som ja sama.*

*Ale práve s týmito mojimi úbohými, posmívanými a zdeptanými
synmi uskutočním svoj veľký plán. Nech sa mi preto každý celkom a
v každom okamihu zverí! Budem k nim hovoriť a poviem im svoje
pranie.*

*Nemajte strach z ťažkostí a nepochopenia, s ktorými sa stretnete
na svojej ceste. Ja budem neustále s vami a vy napriek tomu
všetkému budete mať vždy radosť. Aby ste zvíťazili v blížiacom sa
boji, chcem vám dať jednu zbraň: modlitbu.*

*Na všetko ostatné zabudnite a zvyknite si používať len túto zbraň.
Rozhodná doba je tu a niet už času na nejaké márne a zbytočné veci.
Niet času na neužitočné diskusie, niet už času na reči a plánovanie:
Toto je čas modlitby!*

*Kňazi môjho Hnutia, ponúknite sa mi, aby som mohla vo vás a
s vami stále sa modliť a prihovárať sa u svojho Syna za spásu sveta.*

*Potrebujem vás a vašu modlitbu, aby som uskutočnila veľký plán
triumfu môjho Nepoškvrneného Srdca.“*

(19. decembra 1973)

German Rovira:

Nanebovzatá, pretože Nepoškvrnená

Dostatočnými dôvodmi, pre ktoré bola Mária obdivuhodne vzatá s dušou i telom do neba, sú jej panenstvo a jej nepoškvrnenosť. Mária bola s dušou i telom vzatá do neba z rovnakého dôvodu, pre aký bola počatá bez hriechu. Cirkev nás v dennej modlitbe na slávnosť Nanebovzatia učí: "Všemohúci večný Bože, ty si vzal nepoškvrnenú Pannu Máriu, Rodičku tvojho Syna, s telom i dušou do nebeskej slávy.

Božie materstvo

Najvlastnejším dôvodom nanebovzatia Panny Márie je jej Božie materstvo: Boh chcel mať svoju Matku pri sebe! Podľa sv. Bonaventúru by "blaženosť nebola dokonalá, keby tam nebola osoba - a osobou nie je samotná duša, ale len telesno-duševná jednota." Podnetom k jej nepoškvrnenému počatiu je zase Máriino Božie materstvo. Boh chcel, aby jeho Matka bola "celá krásna" - "tota pulchra".

V predvečer 15. augusta však Cirkev hovorí, že Boh zhliadol na pokoru Panny Márie a obdaril ju milosťou stať sa Matkou jeho Syna, preto ju Boh v nebi korunoval slávou. Tu sa teda javí, že Boh pre obe tieto privilégia, pre nepoškvrnené počatie a pre telesné nanebovzatie, mal nový motív - pokoru Panny Márie.

Keď však skúmame pôvod tohoto Máriinho omilostenia a chceme nájsť tie najvlastnejšie predpoklady pre Máriine privilégia v poriadku milosti, teda prečo Boh vo svojom nevyspytateľnom úsudku rozhodol, že Máriu zaodeje všetkými svojimi darmi a svojou priazňou, zvolí si ju za svoju Matku a dá nám ju súčasne za duchovnú Matku, môžeme sa orientovať podľa toho, čo hovorí Sväté písmo: "Vy všetci ste skrze vieru Božími synmi v Ježišovi Kristovi." (Gal 3,26) I Panna Mária, vyvolená dcéra Boha Otca, je blahoslavená skrze vieru, pretože uverila tomu, čo jej bolo povedané od Pána (Por.Lk 1,45). Máriinu blaženosť je treba odvodzovať jedine od jej viery. To povedal sám Pán, keď jedna žena zo zástupu zvolala: "Blahoslavený život, ktorý ťa nosil a prsia, ktoré si požíval!" vtedy odpovedal: "Blaženejší

sú tí, ktorí počúvajú Božie slovo a zachovávajú ho." (Por.Lk 11,27-28) Tento úryvok Lukášovho evanjelia používa Cirkev v predvečer slávnosti Nanebovzatia Panny Márie. Svätý Augustín a pápež Lev Veľký komentujú toto miesto takto: Mária počala Slovo duchovne ešte skôr, než počala Syna vo svojom lone.

Boží Syn sa stal človekom pre našu spásu, hovoríme vo vyznaní viery. A z toho vyplýva, že v to musíme veriť, aby sme dosiahli blaženosť. Aj Matka Božia sa touto vierou stala Božou dcérou. Boh, ktorý si ju vyvolil a od počiatku ju chcel mať plnou milosti (por.Lk1,28), videl túto jej vieru a rozhodol sa ešte pred stvorením sveta, že ju učiní Matkou svojho Syna. To neznamena, že by Mária obdržala túto milosť z dôvodu nejakých svojich zásluh. To by odporovalo našej viere; milosť je vždy dobrovoľný Boží dar, ktorý sa nám dostáva jedine skrze zásluhy Ježiša Krista. A predsa, Boh vedel od večnosti o viere a vernosti Máriinej. Ako my všetci, obdržala milosť, ktorú nám Kristus získal svojou smrťou, aby sme s ním mohli vstať zmŕtvych. "Blahoslavená Panna Mária je od prvého okamihu svojho počatia na základe zvláštnej milosti a vyznamenania zo strany všemohúceho Boha a vzhľadom na zásluhy Ježiša Krista, Vykupiteľa ľudského pokolenia, uchránená od poškrvny dedičného hriechu." (Pius IX. Ineffabilis Deus).

Krásna a dobrotivá

Keď sa naplnil čas, poslal Boh svojho Syna, narodeného zo ženy, podrobeného zákonu. (Gal4,4) Panna Mária bola vyvolená Bohom byť touto ženou, ako usudzuje Pavol. A pretože mala porodiť Božieho Syna, obdaril ju Boh všetkými milosťami, ako to len jej ľudská prirodzenosť dovoľovala. Stredoveká argumentácia znie: "potesit, decuit, ergo fecit" - neslušalo, aby Márii nedal tie milosti, ktoré jej mohol dať, a bolo logické, že to urobil. Je to myšlienkový postup i u človeka, ktorý miluje svoju matku a praje si, aby ju videl krásnu. Tento argument je nutné spájať s ľudskou stránkou Božieho Syna, ktorý je Boh, a s Máriou. Ježiš je pravý Boh a pravý človek, ako nás učí nicejsko-carhradské vyznanie viery. Dnes je táto prostá argumentácia znevažovaná; ale ak sa tak deje, vzdalujeme sa vo svojich úvahách od prostoty

viery, ktorá je hlásaná predovšetkým maličkým: *Nechajte maličkých prísť ku mne a nebráňte im, lebo ich je kráľovstvo nebeské.* (Mt 19,14) A Pán ďalej pokračuje vo svojom vysvetľovaní: *Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde do neho.* (Mk 10,15; Lk 18,17; Mt 18,3)

V rámci "negatívnej" teológie sa snažíme predstavovať si Boha celkom ináč. To je však len pozemská pravda, ktorá nerespektuje zjavenie. Kristus sa stal človekom a zjavil nám dôležité pravdy o svojej predexistencii. Spomeňme si, čo nám hovorí svätá Terézia z Avily, ktorej sa zjavil Pán, keď sa pokúšala zdôvodniť tajomstvo Najsvätejšej Trojice a vytkol jej: "Terézia, prečo som sa stal človekom?" Augustín dostal podobnú lekciu, keď videl dieťa, ktoré chcelo mušľou preliať more do jamky v piesku.

Nové poznanie Boha

Chýba nám pokora. Vo svojej pýche sa domnievame, že si môžeme Boha predstaviť; popierame tak možnosť, že Boh sám sa nám zdieľa. Domnievame sa, že sa mu priblížime, keď hovoríme, čím Boh nie je. Hovoríme o Bohu: je nestvorený, nadčasový, nesmierny atď. To je síce pravda, ale dištancujeme sa od nie celkom zrozumiteľného Zjavenia. Keď hovoríme, že Boh je celkom odlišný od obrazu, ktorý si o ňom máme urobiť na základe Zjavenia, znamená to, že neveríme Zjaveniu. Keď sa pokúšame definovať Boha len v negatívnych termínoch, sme na tenkom ľade. Skrze vieru dospieva náš rozum k poznaniu Boha, ktoré je púhym rozumom nedosažiteľné; Pre naše ľudské poňatie je Boh vlastne nepochopiteľný slovný symbol: absolútne a neobmedzené bytie. Ale so Zjavením sa objavuje svetlo v temnotách (por. Jn 1,5) a *všetkým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi, tým, ktorí uverili v jeho meno.* (Jn 1,12).

Mária toto svetlo v plnosti prijala. Už prv, než k nej prišiel anjel, prijala s vierou, čo stojí v Biblii. Božie slovo bolo smernicou jej života, ako to vyjadruje v Magnifikat. Pri anjelovom zvestovaní bola uvedená do tajomstva vtelenia Božieho Syna; ona sa stala "magistra apostolorum", ako učí Ruprecht Deutz, lebo ako by sme povedali dnes "mater ecclesiae", pravzor a počiatok Cirkvi, ako nás to učí prefácia na slávnosť Nepoškvrneného počatia. Je všeobecným

katolíckym presvedčením, že Mária sa pred zoslaním Ducha Svätého s apoštolmi nielen modlila, ale že s nimi aj hovorila o tajomstve svojho Syna, ktorý je aj Božím Synom. Mária bola a je Matkou múdrosti nielen preto, že je teraz v nebi. Ešte skôr, než túto Múdrost' telesne prijala, súhlasila už v duchu s touto múdrosťou.

Tu sa môžeme odvolať na to, čo sa modlí Cirkev v predvečer 15. augusta: "Bože, ty si zhladal na pokoru Panny Márie a povýšil si ju k dôstojnosti, že sa stala Matkou tvojho Syna." Pretože bola pokorná, mohol Boh urobiť nepochopiteľný zázrak,

že sa *Slovo stalo telom a prebývalo medzi nami, a my sme videli jeho slávu, akú má od Otca jednorodný Syn, plný milosti a pravdy.* (Jn 1,14). S Pavlom môžeme teda povedať: *Keď prišla plnosť času* (Gal 4,4), t.j. dnes, stala sa Mária dokonalým tvorom, ktorého si stvoril Boh. Ako hovorí Erich Heck, pred Bohom sa zbiehajú všetky časy v jedno nerozdeliteľné teraz. Mária bola a je Pannou najmúdrejšou, ako sa modlíme v litániách loretánskych, najmocnejšou Pannou všetkých dôb, pretože je Trónom múdrosti. Na slávnosť Nepoškvrneného počatia nás Cirkev učí: "Veľký

a svätý Bože, vzhľadom na vykupiteľnú smrť Krista si blahoslavenú Pannu Máriu od prvého okamihu jej bytia uchránil každého hriechu, aby si pripravil v jej čistom lone svojmu Synovi dôstojný príbytok."

Tak sú jej veľké privilégiá dôsledkom jej Božieho materstva - že bola počatá bez poškrvny hriechu, že porodila ako Panna a bola prijatá s telom i dušou do neba. To sú Bohom chcené predpoklady, aby sa mohol vteliť jeho jednorodný Syn. Ale dôvodom pre lásku, ktorú Boh prechováva ku svojej Matke, sú jej viera a pokora.

(Z Mariologisches)

Na prvý pohľad...

**Na prvý pohľad Máriu nevidno.
To však neznamená, že tu nie je.**

Rušné ulice mesta, ľudia náhliaci sa sem i tam, ľudské mravenisko. Ale len o kúsok ďalej - oáza pokoja, kúsok celkom iného sveta: Malý parčík, na lavičkách niekoľko starych, ale najmä - mamičky s kočíkmi. Jarné slniečko ich vylákalo, aby svojim ratolestiam dopriali kúsok prírody.

Svet najmenších má svoje zákonitosti - prvé kontakty s rovesníkmi, prvé "hrdinské" vzdialenie sa od mamy - niekoľko smelých krokov, víťazoslávny pohľad späť, i očividne zavŕšená miera samostatnosti, záblesk strachu v očiach a rýchly návrat späť, k mame. Mama - to je stelesnenie všetkej istoty. K nej sa vystiera zašpinená rúčka, k nej sa ide s rozopnutým gombíkom, s každým veľkým problémom a mama všetko zvládne. Mama rozumie prvým slovám, mama musí vidieť a pochváliť veľké výkony malého človeka, mama musí vedieť vypočuť dôležité oznámenia.

Jeden kočík prekonáva zaťažkávaciú skúšku, človečik v ňom ide vyskočiť z kože radosťou - dôvodom je prichádzajúci, je to otecko. Predstavitel' rodu po meči je premožený a odzbrojený, dvíha ten uzlíček radosti k sebe. - Rodina, malý zázrak Božieho stvorenia.

"Keď nebudete ako deti, nevojdate do Božieho kráľovstva!" - Teda takito máme byť, ako ten malý bezmocný uzlíček. Nemožnosť, závislosť nás nemusí trápiť, keď sme milovaní. Dôverovať, úplne sa oddať, spoľahnúť, radovať sa a dávať radosť. Mať tú úplnú istotu, že nás Otec miluje - táto dôvera je jediné, čo mu môžeme dať, čím môžeme jeho, Všemohúceho, v našej bezmocnosti bohato obdarovať. Dôvera a láska jeho maličkých ho vždy odzbrojuje a premáha.

Sotva by bolo možné lepšie vysvetliť, v akom vzťahu chce byť Boh k nám a aký vzťah k nemu od nás očakáva, ako týmto prirovnaním. Asi nie je ani takou veľkou náhodou, že sa také prirovnanie našlo. Veď Boh je stvoriteľom všetkého, sám si "stvoril" aj toto prirovnanie. Celé stvorenie vyšlo z jeho rúk a nesie v sebe jeho stopy, ako dielo každého majstra má v sebe niečo z neho samého.

Boh stvoril človeka na svoj obraz. Stvoril ho aj rodiaceho sa a

žijúceho v rodine, na spôsob svojej rodiny, v ktorej On je Otcom a ktorá už jestvovala v jeho myšlienke. Tak sa v našej ľudskej rodine odráža myšlienka veľkej Božej rodiny, ako sa v mikrokozme odráža v malom celý makrokozmos.

Sotva by naša fantázia bola schopná vymyslieť, ako všelijako ináč mohlo byť všetko stvorené. ... Dieťa by mohlo prísť na svet sebestačne a nezávislé, ovzdušie mohlo obsahovať všetky živiny a mohlo by ich získavať dýchaním, nepotrebovalo by otca ani matku - ale nikdy by sa nevytvorili tie najkrajšie vzťahy v ľudskom živote. Áno, mohol Boh stvoriť všetko celkom ináč, dokázal by to, lebo "jemu nič nie je nemožné". Z toho všetkého, čo mohol, stvoril práve to, čo "videl, že je dobré". Lebo Boh je láska a z tejto lásky vdýchol aj do vzťahov v celom stvorení, kým nebolo skazené hriechom. To je stopa Božia aj v ľudskej rodine, v každom otcovstve, v úlohe matky, v detinstve... cez toto všetko sa nám Boh dáva poznať.

Aby sme lepšie pochopili duchovné skutočnosti, do ktorých nás stvoril, vtlačil ich podobu aj ľudskej rodine. Podľa toho stanovil a vymedzil aj úlohu otca a matky. Žiaden otec sa nemôže chváliť svojím dieťaťom, ktoré by bolo len jeho a nebolo by zároveň aj dieťaťom matky. A predsa nie je preto menej otcovým dieťaťom, i keď ho nie on, ale ona porodila, ona má preň mlieko a v jej náručí vyrastá. Nebojme sa teda, keď v duchovnom živote pozorujeme, akoby niekedy boli Božie deti viac v náručí nebeskej Matky - to On jej ich zveril, lebo ona ich jemu vychováva. Nijako nemôžeme byť viac Božími deťmi, ako v náručí Márie.

* * *

Ľudská dcéra, prosté jednoduché dievča, Mária... Žila raz na tejto zemi ako jedna z nás, vo svojom čase, na svojom mieste. A Boh na ňu myslel, už keď kládol základy stvorenia. Jej materskú úlohu vtláčil celému stvoreniu, celej živej prírode.

V korune stromu poletuje vtáča z konára na konár, no nie bezstarostne - v zobáčiku má veľký náklad, ide stavať hniezdo. Drobné stvorenie z ruky Božej má "starosť" o potomstvo. Koruna stromu šumí Božiu myšlienku: Mária! Blankyt oblohy zastiera hĺbku vesmíru, čo vracia ozvenu: Mária!

* * *

Nebolo ešte morských priehlbín,
keď ja som sa už zrodila,
nebolo ešte žriediel s chrliacimi vodami.
Prv, než sa boli hory vhrúžili,
pred pahorkami som sa zrodila,
prv, než bol nivy učinil a planiny
a prvé hrudy na zemekruhu.
Keď zhotovoval nebesia, tam som bola,
keď odmeriaval klenbu nad priehlbínami morskými,
keď upevňoval mraky vo výši,
keď dával dužiť žriedlam hlbiny morskej,
keď vymedzoval moru hranicu jeho,
by vody neprelievajú sa cez svoj breh,

keď ustaľoval základy zemské,
už ja som bola užňo chovankou
a bola som deň čo deň rozkošou jeho...

* * *

Ježiš hovorí: "Pozrite na poľné ľalie, ani Šalamún vo všetkej svojej nádhere nebol tak zaodiaty, ako jediná z nich!" - A myslí pri tom na svojho Otca, ktorý v stvoriteľskej múdrosti sa o všetko postaral. - Ale či to nie je spôsob pohľadu jeho Matky, ktorá ho na krásu sveta upozorňovala a s ktorou asi neraz takto spolu pozerali a obdivovali krásu stvorenia?

Mária je skryte prítomná v celom evanjeliu, i v celom stvorení.

* * *

V Amerike robili anketu medzi mladými ľuďmi, koho považujú za osobnosť číslo jedna. Sedemdesiat per cent mladých odpovedalo: Matka Teraza.

Keď sa Matky Terazy pýtali, v čom je tajomstvo jej úspešného života, povedala: "Keď som raz v detstve išla s mamičkou na prechádzku, povedala mi: 'Dievčatko moje, vždy sa nechaj v živote takto viesť za ruku Pannou Máriou.'"

* * *

Kardinála Legera sa pýtala istá novinárka, kto mu je vzorom, keď pracuje medzi mladými. Odpovedal jednoducho: "Mária."

-AV-

Dr. hab. Ing. Miroslav Rucki:

Z neživého živé

Ak niekto od začiatku predpokladá, že neexistuje Boh Stvoriteľ a pôvodca života, musí rovnako tvrdiť, že život vznikol sám od seba z neživej hmoty. Ak ale podrobíme dôkladnej analýze všetky vedecké poznatky, prídeme k záveru, že to je absolútne nemožné.

Odkiaľ sa vzala cyanobaktéria?

Louis Pasteur dokázal nad každú pochybnosť, že ani mikroorganizmy nevznikajú samé od seba, ale pochádzajú z iných, už existujúcich. Tým fakticky vyvrátil materialistické videnie sveta, predpokladajúce, že život je produktom pomalých postupných zmien a tvorenie zložitých štruktúr z neživej hmoty. Sám Darwin totiž tvrdil: "Keby bolo možné preukázať, že existuje akýkoľvek zložitý orgán, ktorý by nemohol vzniknúť následkom mnohých následných postupných premien, moja teória by definitívne padla." (O vzniku druhov, kap.VI.) Podobne sa vyjadruje súčasný hlásateľ evolučnej teórie, prof. R. Dawkins: "Akákoľvek teória, ktorá očakáva, že evolúcia zostaví nové zložité zariadenie (napr. Oko alebo

molekulu hemoglobínu) z niečoho za pomoci jednotlivých krokov, žiada od náhody príliš mnoho. V takej teórii nemá prirodzený výber veľmi čo povedať. (...) Neexistujú mutácie, ktoré by vytvorili boeing 747, a preto nemajú žiadnu súvislosť s darwinizmom." (Climbing mount improbable, ch.3).

Máme teda problém s evolučným pôvodom cyanobaktérie, ktorej skamenelé pozostatky sú datované do doby pred 3,5 miliómi rokov. (J. W. Schopf et al., Evidence of Archean life: Stromatolites and microfossils, "Precambrian Research" 2007. Vol. 158, s.141-155). Cyanobaktéria totiž nie je konglomerátom niekoľkých molekúl aminokyselín samočinne vzniknutých tu a tam v "prvotnej polievke", ale technologicky pokročiou továrňou, pretvárajúcou energiu fotónov slnečného svetla na chemickú energiu, dovoľujúcu vytvárať organické zlúčeniny, vrátane tých s molekulami DNA a RNA, ktoré obsahujú úplnú informáciu o budovaní a fungovaní rovnakej továrne. Nebudem tu uvádzať komplikovanú štruktúru fotosystému I. a II., ani opisovať dvojfázovú biochemickú reakciu, s ktorými sa čitateľ môže oboznámiť v učebniciach alebo v encyklopédiách. Uvediem tu len výstižné pozorovanie, ktoré vykonali autori

knihy Pôvod života: "Každý jednotlivý element (chlorofyl, pigmenty alebo bielkovina, podieľajúce sa na prenose elektrónov) bez ostatných jednoducho nemôže vytvoriť ani chemickú energiu, ani molekuly, dodávajúce vodík. Môžu pracovať len spoločne ako zložitý a usporiadaný systém."

Vyzerá to teda tak, že máme dočinenia nie s boeingom, ktorý sa sám vytvoril, ale len s továrňou, vyrábajúcou lietadlá, ktorá sa podľa stúpcov teórie evolúcie sama vytvorila doslova z ničoho v priebehu niekoľkých 300 miliónoch rokov. Všeobecne sa totiž prijíma stanovisko, že pred 3,8 miliardami rokov ešte len vznikla tvrdá zemská kôra našej planéty, ale skameneliny ukazujú, že pred 3,5 miliardami rokov už existovali cyanobaktérie - plne funkčné továrne, produkujúce kyslík, bielkoviny a sacharidy, ale najmä ďalšie továrne, im podobné.

Každý rozmyšľajúci človek musí prísť na to, že keby sme si kúpili v obchode s nábytkom skrinku, ktorú je treba už len zmontovať, a keby sme vložili všetky potrebné časti do miešačky na betón, tak i keby tá miešačka všetky tie časti mala vyše 300 miliónov rokov, skrinka by sa v nej sama neposkladala. K poskladaniu takej skrinky je potrebný plán, návod, usporiadanie častí a využitie

mechanickej energie riadnym a cieleým spôsobom - skrutky sa predsa zaskrutkujú otáčaním na jednu stranu, ak ich otáčame na druhú stranu, vtedy sa vyskrutkujú; náhodné otáčanie skrutkou raz naľavo raz napravo by nie veľmi pomohlo, najmä ak máme skrutiek viacero a než ich zaskrutkujeme, je potrebné udržať časti skrinky pri sebe, aby sa navíťané otvory (nenáhodne) k sebe hodili. Ale keby sme rozobrali existujúcu cyanobaktériu na jej prvotné časti a chceli by sme ju zmontovať späť, i keby sme mali k dispozícii všetku dnešnú techniku a technológie, živú baktériu by sme nezískali, (len jej mŕtvolu. - Život len zmontovaním nevznikol. - pozn.red.)

Ako teda môžeme s plnou vážnosťou tvrdiť, že bez pripravených hotových súčastí, bez riadneho projektu a konkrétnych biochemických znalostí si cyanobaktéria sama zobrala dohromady všetky svoje súčasti, sama si prispôbila jednotlivé subsegmenty systému fotosyntézy a zakódovala kompletnú technickú dokumentáciu v

DNA? A to všetko v priebehu nejakých 300 miliónov rokov, pričom nemala k dispozícii žiadne samočinné procesy, vytvárajúce čokoľvek, z čoho je baktéria vytvorená...

Logická nevyhnutnosť

Ak uvažujeme logicky a analyzujeme celý dôkazový materiál, aký má dnešná veda k dispozícii, dochádzame k záveru, že život nevznikol samočinne. Kto ho teda stvoril? Môže veda dať odpoveď na takúto otázku? Môže kto chce tvrdiť, že áno. Svätý Pavol prehovoril k pohanom na areopagu: "Boh, ktorý stvoril svet a všetko čo je v ňom, On, Pán neba a zeme, neprebýva v chrámoch ľudskou rukou urobených. Ani si nedáva poslužiť ľudskými rukami, akoby čokoľvek potreboval, on, ktorý všetkým dáva život, dych a vôbec všetko." (Sk 17,24-25) Mohlo by sa zdať, že také slová sa dajú povedať o ktoromkoľvek bohovi, ohlasovanom v ktoromkoľvek náboženstve. Ale vo svojej ďalšej výpovedi svätý Pavol uvádza zásadný dôvod, prečo ním ohlasovaný Boh musí byť uznaný za Tvorcú života: "Boh privrie oči nad

dobami nevedomosti a dáva ľuďom poznať, že všetci a všade majú konať pokánie, pretože ustanovil deň, keď bude svet spravodlivo súdený skrze muža, ktorého na to On určil, dávajúc všetkým záruku tým, že ho vzkriesil z mŕtvych." (Sk 17,30-31).

Ježišovo zmŕtvychvstanie je historický fakt, ktorý sa nedá zásadne vyvrátiť. Veda odkazuje, že odkaz evanjelia a tradícia Cirkvi sú správne a pravdivé. Odtiaľ máme istotu, že Boh má moc nad životom a smrťou a že jedine On môže učiniť niečo, čo nezvládnu všetci najmúdrejší učenci 21. storočia s celou svojou technológiou a vybavením: Boh oživuje mŕtvych. Z toho vyplýva, že On je darcom života od samého počiatku a že On s nami zúčtuje na konci nášho života za to, ako sme odpovedali na lásku Ježiša Krista, ktorý predsa za nás dal svoj život, ako je napísané: "...sám vo svojom tele vyniesol naše viny na drevo, aby sme zomreli svojim vinám a žili pre spravodlivosť." (Pet 2,24).

Obráťme sa teda a verme evanjeliu. (porovn. Mt 1,15) (zMS)

P. Mieczyslaw Piotrowski TChr:

Kto naprogramoval náš genetický kód?

Vo vesmíre je veľa znamení, ktoré poukazujú na existenciu Boha. Jedným z nich je geniálny programový kód, nachádzajúci sa v ľudskej DNA.

V roku 2004 duchovný vodca svetového ateizmu, filozof Antony Flew, verejne vyznal svoju vieru v existenciu Boha Stvoriteľa. Ako sám doznal, jeho cesta k viere bola ukončením mnohoročného hľadania, v ktorom sa opieral o vedecké fakty. Jedným z najpresvedčivejších dôvodov poukazujúcich na Božiu existenciu bolo pre profesora Flewa odhalenie kódu DNA.

Geniálny kód

V každej bunke nášho tela sa nachádza DNA, ktorá predstavuje mohutný systém prechováajúci informácie. V DNA, ktorá je v našich génoch, sa nachádza zhutnený geniálny zápis informácií. V ľudskom genóme sú 3 miliardy informácií, zapísaných v kryptografickom štyrípísmenovom kóde. Ich prečítanie v rýchlosti 3 písmen za sekundu by trvalo 31 rokov, alebo môžeme použiť iné porovnanie: Informácie ľudskej DNA by zaplnili stoh kníh päťkrát vyšší, než

je vzdialenosť medzi Mesiacom a Zemou!

Geniálny programový kód nachádzajúci sa v ľudskej DNA poukazuje na nesmiernu múdrosť a inteligenciu Božského Projektanta. Pre všetkých vedcov, ktorí sú intelektuálne poctiví, je fakt existencie fenomenálneho zápisu informácie v DNA kričiacim znamením, poukazujúcim na existenciu Boha, Stvoriteľa celého vesmíru. Informácia môže pochádzať jedine od inteligentnej Bytosti. Nie je možné, aby hmota sama od seba vytvorila informačný kód. Informácia nevzniká v hmote ako dôsledok miliónov rokov mutácie alebo prírodného výberu. Jediným zdrojom informácie je rozum, inteligencia.

Treba si uvedomiť, že informácie obsiahnuté v molekule DNA sa od nej líšia, ona je len ich nositeľom. Tie informácie je možné opísať ako geniálne naprogramovanie alebo zápis myslenia, (Ako papier, na ktorom je napísaný text nie je to isté, ako myšlienka, ktorú oznamuje - pozn.red.) a to poukazuje na existenciu osobnej Inteligencie (od ktorej pochádza tá zapísaná myšlienka).

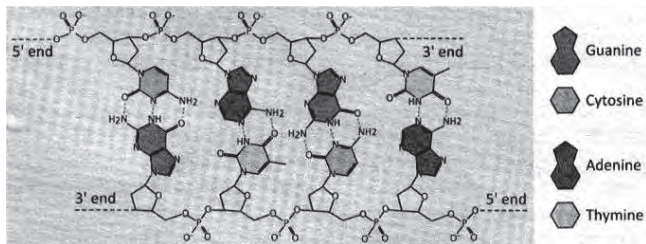
Časti DNA nazývané nukleotídy, tvoria

logický celok a sú navzájom spojené ako písmená alebo výrazy v texte. V DNA teda existuje inteligencia a v nej obsiahnuté informácie - ako dokladá profesor Michael J. Behe - nie sú ani hmotou ani energiou.

Keď profesor A. Flew spoznal pravdu o ľudskej DNA, pochopil, že ateizmus nemá žiadne logické opodstatnenie a že je nerozumnou, slepou vierou v náhodný vznik života a celého vesmíru, ktorý je harmonickým celkom a funguje v zhode so zásadami logiky. Flew nazval "komickým úsilím" spôsob, akým ateista Richard Dawkins vysvetľuje pôvod života, keď tvrdí, že to bola len náhoda - "šťastná príležitosť".

Vedecké skúmania totiž ukázali, že DNA je trojrozmerná častica a sama sa množí. Boh Stvoriteľ naprogramoval DNA tak, že každá častica môže nielen utvoriť identickú kópiu, ale dokáže odhaliť a odstrániť chyby vo svojej kópii. Boh nás stvoril s kódom KNA, ktorý obsahuje "editujúce" enzýmy, tie neprestajne krúžia po častici DNA a hľadajú chyby, potrebujúce opravu, vykonávajú neobvykle komplikované opravy.

Je to vedecký fakt, že ľudský život začína vo chvíli oplodnenia ako jediná bunka veľkosti kvapky. V tej bunke je zakódova-

ná informácia, ktorá bude riadiť proces rozvoja, vedúceho k vzniku tela so 100 biliónmi buniek. Každá z nich bola vybavená tak komplikovaným mechanizmom chemického fungovania, že ho dnešná veda nedokáže pochopiť. Každá bunka má v sebe Tvorcom zakódovanú inštrukciu k obsluhu; tá hovorí, ako má vznikáť každá časť ľudského tela a ako musí každá z nich fungovať. Každá z buniek funguje ako miniatúrne mesto, 100 biliónov buniek, ktoré tvoria ľudské telo, pracuje harmonicky ako jeden živý organizmus, dokonale spolupracujú. Tá geniálna schopnosť zakódovaná v bunkách nás privádza do úžasu nad veľkosťou a múdrosťou Tvorcu.

Epochálny objav

Jedným z najväčších vedeckých objavov na počiatku 21. storočia bolo poznanie poradia všetkých nukleotidov ľudskej DNA, čiže sekvencie ľudského genómu. Toto odhalenie uskutočnil medzinárodný vedecký kolektív pod vedením profesora

Francisa S. Collinsa.

Dňa 26. júna 2000 vo Washingtone v Bielom dome prezident USA Bill Clinton za prítomnosti vedcov vyhlásil, že sa podarilo "prečítať" sekvenciu DNA v ľudskej genetickej mape. Prezident vtedy povedal: "Bezpochyby je to najdôležitejšia a najneobvyklejšia mapa, akú kedy človek zakreslil. Dnes sa učíme jazyku, v ktorom Boh stvoril život. Stále väčšmi žaseme nad zložitou, nádhrou a zázrakom najsvätejšieho Božieho daru." (The Language of God, s. 2-3)

A profesor Francis S. Collins prehlásil: "Máme prvé nazretie do inštruktážnej knihy, známej prv len Bohu. Boh Biblie je Bohom genómu. Má byť uctievaný v katedrále i v laboratóriu. Všetko, čo stvoril, je majestátne, zvláštne, zložené a krásne." (tamtiež, s. 3).

Podľa F.S. Collinsa bolo odhalenie sekvencie ľudského genómu epochálnou vedeckou udalosťou, odhalením najneobvyklejšieho zo všetkých textov, ale rovnako aj príležitosťou vzdať Bohu chválu. Podľa neho má byť viera v Boha rovnako racionálnou voľbou a konflikt medzi vedou a vierou neexistuje. "Nie je žiadny rozpor v tom, byť nekompromisným ved-

com a človekom veriacim v Boha, ktorý sa o každého človeka zaujíma. Oborom vedy je skúmanie prírody. Oborom Boha je svet duchovný, skutočnosť, ktorá sa nedá skúmať za pomoci nástrojov a jazyka vedy. Tá musí byť skúmaná srdcom, myslou a dušou, ale rozum musí nájsť cestu, ako spojiť obe skutočnosti." (tamtiež, s. 6).

Ak si uvedomujeme, ako zázračne sme boli stvorení, každým svojím činom a myšlienkou vzdajme chválu Svätému a Najvyššiemu. Slovanami zveľobovania z celého srdca vyznajme lásku Bohu, ktorý nás povolal k existencii. (porovn. Sir 47,8).

Jedinou silou, ktorá deformuje a ničí zázračnú harmóniu a krásu stvorenia, sú vedome a dobrovoľne páchané hriechy. Predstavujú príčinu najväčších ľudských tragédií a nešťastí. Spretrhávajú spojenie života a lásky s Bohom a s druhými ľuďmi, dovádzajú k strašnému zotročeniu zlými duchmi, ktoré vedie k absolútnemu egoizmu a večnej záhube. Preto je treba hriechy nenávidieť a po každom ťažkom páde sa od nich oslobodiť, vyznať ich Ježišovi v sviatosti pokánia. V úpravej spovedi zažívame zázrak Božieho milosrdenstva, odpustenia, navrátenia nášmu človečenstvu zázračnú harmóniu a krásu obrazu a podobnosti Bohu. (z MS)

Mária mi priniesla Ježiša

Pravdivosť slov „Hľadajte a nájdete“ zakúsila aj Nikki Kingsleyová, ktorá od mladosti hľadala pravdu a myslela si, že ju našla v islame. Ale dospela k prekvapivému poznaniu:

Nikki sa narodila v Pakistane, vo veriacej, ale v liberálnej a nepraktizujúcej rodine šiitských moslimov. Keď mlala štyri roky, rodina sa presťahovala do Afriky, kde jej otec pracoval najprv v Tanzánii, potom v Somálsku, Keni a Kongu. Spolu so svojimi dvoma sestrami tam Nikki navštevovala americkú školu a učila sa angličtinu. Rada na svoje detstvo spomína: „Žili sme jednoduchý život, bez televízie, ale s mnohými priateľmi a dobrými knihami, ktoré boli pre mňa oknom do sveta. Bolo pre nás prirodzené poslúchať rodičov, ako nám to prikazuje naša moslimská viera. Verili sme v Mohameda, posledného a najväčšieho

proroka a milovali sme Allaha.“

Keď mala Nikki 16 rokov, rodičia jej vybrali budúceho manžela, sunitského moslima, ktorý rovnako ako ona vyrástol v Afrike. Po ukončení školy ho ako 18-ročná nasledovala do Pakistanu, kde sa konala svadba a kde bola podľa moslimských obyčajov začlenená do manželskej rozvetvanej rodiny. Pre Nikki to bol kultúrny šok. V prísne sunitskej rodine v Pakistane sa cítila ako uväznená. Vo svojej biede hľadala útočisko u Allaha a denne čítala Korán, najmä súru o Márii, ktorú si veľmi zamilovala. Jej túžba vymaniť sa z rodinného klanu bola stále silnejšia. Rodičia ju povzbudzovali, aby vytrvala, lebo rozvod by pre jej rodinu znamenal hanbu. Keď Nikkin manžel dostal ponuku pracovať v Dubaji, bola to pre ňu odpoveď na jej

modlitby. Konečne sa oslobodila od tlaku manželských rodičov a spoločenského tlaku pakistanských moslimov. Požiadavky jej manžela boli však pre ňu stále náročnejšie a ťažšie, takže po desiatich rokoch bola Nikki na pokraji nervového zrútenia, ba pridali sa k tomu aj myšlienky na samovraždu. Napokon rodičia pochopili vážnosť situácie a pomohli jej odísť aj s dcérou za príbuznými do Ameriky. Nikki spočiatku nechala svojho manžela v domnení, že sa k nemu po istom čase vráti, ale v hĺbke srdca vedela, že sa tak nikdy nestane.

Nikki rozpráva: „Keď som prišla do USA so svojou dcérou, strýc mi povedal: 'Ak budeš tvrdo pracovať a snažiť sa, dosiahneš všetko, čo chceš.' A mal pravdu. Získala som vodičský preukaz a ako 30-ročná som mohla po prvý raz v živote šoférovať a ísť niekam bez toho, aby som mala so sebou nejakého muža. Bol to pre

mňa neopísateľný zážitok slobody! Plnila som si náboženské povinnosti, ako som sa to naučila v rodine, päťkrát denne som sa modlila, čítala Korán a postila sa. Napriek tomu, že som mala len moslimských priateľov, zvykla som si na moderný štýl obliekania. A znovu som sa vydala. I keď moje dve deti vyrastali v slobodnej spoločnosti, pokladala som za nevyhnutné, aby vyznávali moslimskú vieru. Preto som do domu pozvala učiteľa Koránu a deti som nútila modliť sa.

Žila som síce ako hlboko veriaca moslimka, ale túžila som po niečom inom, chcela som viac. Chcela som lepšie poznať Allaha. Celé hodiny som sedela na zemi a prosila ho, aby sa mi zjavil. Vnútorne som však pred sebou vnímala stenu, ktorá mi k tomu uzatvárala prístup. Zostávala vo mne tma a ticho. Trvalo to celé mesiace, až som raz ako turistka v New Yorku navštívila katedrálu sv. Patrika. Poprosila som Allaha o odpustenie, že vstupujem do kresťanskej budovy, ale ubezpečila som ho, že to bolo len kvôli umeniu. Keď som pri východe ešte stála v rade pri obchode so suvenírmi, naraz som začula ženský hlas, ktorý mi šepkal do ucha: „Vráť sa!“ Rozhliadla som sa, ale nikto pri mne nebol. Potom som znova započula ten jemný priateľský hlas. Kupondivu som hneď vedela, že je to Mária, Ježišova Matka, ktorá ma zve do malej bočnej kaplnky. Milovala som túto ženu, o ktorej som denne čítala v Koráne a tak som išla do kaplnky, kde bola vystavená Sviatosť oltárna. Všetci ľudia tam kľáčali a klaňali sa... podľa mňa modle. Vnímala som však posvätnú atmosféru a pomyslela som si: „Aká škoda, že všetci títo ľudia prídu do pekla!“ Bolo mi týchto kresťanov ľúto a ako moslimka som sa cítila oveľa lepšia, než oni.

Doma ma čakal každodenný všedný život. Ale o sedem mesiacov neskôr, v prvom decembrovom týždni, som mala nevšedný zážitok: Nieкто ma jemne prebudil zo spánku a keď som otvorila oči, uvidela som Ježiša a Máriu, ako stoja vedľa mojej postele. Miestnosť naplnila neopísateľná nebeská atmosféra. Moje telo ležalo v posteli, ale môj duch bol s Ježišom a Máriou, ktorí mi rozprávali o mojom živote, o mojom poslaní a zámere, pre ktorý som sa narodila. Všetko som prijala s radosťou, potom sme sa spolu po-

modlili a objali. Bolo to, akoby som po dlhom čase znova stretla starých priateľov. Keď som sa ráno zobudila, už som nebola tým istým človekom. Naplnila ma veľká radosť a pokoj. Doteraz som si kostoly vo svojom okolí vôbec nevšímala. Ale teraz, keď som prechádzala okolo kostola, videla som nad budovou svetlo a pocítila som pozvanie vstúpiť. Zároveň ma premohol strach, že pôjdem do pekla, pretože som zase videla všetky tie kresťanské veci. V nasledujúcom čase som mala veľa snov a videní, ktorými ma Ježiš a Mária viedli. Vždy prichádzali s veľkou láskou a bez toho, žeby mi naháňali strach. Cítila som sa s nimi tak slobodne! Trvalo to celý rok a vyvolalo to vo mne prudký boj: milovala som Máriu a tešila som sa z jej prítomnosti. Ale prečo mi vždy prinášala toho Ježiša, keď Mohamed bol väčší prorok? Navyše nezapadal do predstáv môjho náboženstva. Nebol to Ježiš z Koránu, prorok, ktorý mal dar uzdravovania a ktorý zomrel. Tento Ježiš, ktorého mi Mária priviedla, bol živý, o tom nebolo pochyb. Narušil celé moje náboženské myslenie a len ma znepokojoval. V úplnej bezradnosti som mu povedala: „Pôjdem do tvojho kostola a ty mi povieš, čo odo mňa chceš. Potom ma, prosím, nechaj na pokoji.“ Na Vianoce som teda zašla do neďalekého kostola a povedala Ježišovi: „Urobila som veľký krok k tebe. Prišla som k tebe do tvojho domu, teraz však mi, prosím ťa, povedz, čo odo mňa chceš.“ V kostole to bolo krásne, slávnostné zhromaždenie, spevy a sviečky... ale bola som celkom sklamaná, pretože som cítila veľkú prázdnotu a Ježiš mi neodpovedal.

V zúfalstve som o tomto mojom zážitku povedala mojej katolíckej kamarátke, ktorá ma potom pozvala, aby som predsa len išla do jej kostola. V tom čase bol pre mňa kostol ako kostol, ale nasledovala som ju. Hneď, ako som vstúpila do kostola, pocítila som Ježišovu prítomnosť veľmi silno a zopakovala som svoju prosbu a ako vždy som na úvod nezabudla poznamenať: „Ježišu, viem, že nie si Boží Syn. – Čo odo mňa chceš, prečo mi to robíš? Prosím, nechaj ma konečne na pokoji.“ Niekoľko mesiacov som tam prichádzala denne, vždy s rovnakou otázkou ešte pred tým, než som mu vyložila svoje každodenné starosti. Často som zostala v prázdnom kostole hodinu či dve, celkom sama. Jed-

ného dňa som naraz začula hlas, ktorý mi povedal: „Kto si, aby si mi hovorila, kým môžem a kým nemôžem byť? Ak chceš skutočne poznať pravdu, choď a príd' znova ako dieťa, ktoré načúva a je pripravené učiť sa; potom ti poviem pravdu.“

Ten hlas bol tak silný a zároveň plný lásky, že som nepochybovala, že ku mne prehovoril Boh. Súčasne som vedela, že táto pravda ma bude stáť veľa a môj život už nebude taký, ako predtým, ale cítila som sa celkom slobodná.

Moja túžba po pravde ma nútila zaplatiť za ňu akúkoľvek cenu. S týmto vedomím som sa vrátila do katolíckeho kostola, sadla som si, pozrela som sa na kríž a povedala: „Tu som. Som otvorená všetkému. Prosím, povedz mi pravdu.“ V tej istej chvíli z kríža vyšiel lúč svetla a zasiahol ma priamo do srdca, potom mi svetlo zalialo celé telo. Padla som na kolena a nahlas som vyznala: „Verím! Ty si Boží Syn.“

On bol Pravda, Ježiš Kristus, Pravda nie je žiadna ideológia, nie je idea, Pravda je osoba! Keď som na kolenách plakala, videla som, ako sa zrútila stena, ktorá stála medzi mnou a Allahom, a namiesto toho sa mi dal poznať nebeský Otec. Zaplavovali ma prúdy jeho lásky. Potom som začula jeho slová: „Tak dlho som na teba čakal.“ V tom istom okamihu, ako som poznala a prijala Ježiša ako Božieho Syna, stala som sa dcérou Otca a mohla som svojmu Bohu povedať: «Abba» - «Otče».

V ten deň sa môj život obrátil naruby. Všetko, čomu som jako moslimka verila, sa zrútilo. Našla som to, čo som hľadala, živý vzťah s Bohom ako so svojím Otcom a s Pravdou, jeho Synom. Moji rodičia veľmi trpeli mojou konverziou do Katolíckej cirkvi. Všetci moji moslimskí priatelia ma opustili, dokonca i môj druhý manžel nemohol zničiť moju lásku k Ježišovi a tak som sa musela vzdať i tohoto manželstva. Moje deti však boli nesmierne šťastné, pretože vďaka mne mohli zažiť slobodu pravej lásky a rozhodli sa stať sa kresťanmi. Medzitým prijala katolícku vieru i moja sestra a ďalší členovia rodiny sú na dobrej ceste. Za to všetko vďačím Márii, ktorá ma s láskou a trpezlivosťou pripravila na rozhodujúci okamih milosti v mojom živote, keď som mala vyznať: «On, Ježiš, je Pravda. On je Boží Syn!»“ (VS)

"Dnes je pravda znova na lavici obžalovaných a politická korektnosť a relativizmus sú drevom, na ktorom je pravda križovaná. Svet chce, aby bola pravda ukrižovaná, pretože chce podporovať ovzdušie hriechu a pohanstva, a to môže prekvitať len vtedy, keď sa umlčí hlas pravdy, keď už nebude existovať hriech, keď nebude existovať dobro a zlo..."

Dnes svet Ježiša celkom neodmieta... Hovorí, že je jednou z ciest a že všetky cesty sú rovnako pravdivé a rovnako dobré. A v mene lásky musím prijať každý životný štýl a každú voľbu. Bratstvo sa stalo dôležitejším, než Boží zákon a pravda... Žiaľ, i kresťanstvo sa začína prispôbovať svetu... A pomaly si vytvárame ďalší oltár, kde sme my bohmi a Ježiš nám slúži... Aby to znelo charitatívne, namiesto slov vražda a samovražda sa používajú slová ako "Pro-Choice" - "sloboda voľby" a "dôstojná smrť". Ale... realita sa nemení, nech už slová znejú akokoľvek pekne. Bez ohľadu na to, koľko ľudí súhlasí s ľžou, lož sa nestáva pravdou. Pravda nie je otrokom popularity, nech v ňu verí jeden človek alebo milión, nech je pohodlná alebo nepohodlná. Pravda sa nemení. Musela som sa to naučiť vo svojom živote, pretože Ježiš sa pre mňa stal nepohodlnou pravdou a sponchybil moju moslimskú vieru, ktorú som žila štyridsať rokov."

Allah nie je Bohom Biblie

Mnohí si myslia, moslimovia a kresťania majú dosť podobné predstavy o Bohu. Nie je to však pravda.

Už dlhší čas zaplavujú moslimskí uprchlíci Európu a šíria svojim náboženstvom - islamom - zmätok ba i strach. Nezriedka sú ľudia svojimi kresťanskými cirkvami vyzývaní k veľkorysosti v rámci prijímania cudzincov, aby uľahčili ich integráciu, stále častejšie sú organizované spoločné modlitebné stretnutia.

Dokonca sú moslimom dávané k dispozícii katolícke bohoslužobné priestory pre ich modlitby, najmä v piatok. Na zdôvodnenie sa uvádza, že kresťanstvo a islam sú dve rozličné cesty k jedinému Bohu, rozdiely sú vraj nepatrné.

Či zodpovedá toto zmyšľanie pravde, alebo vyviera len z povrchnej znalosti Koránu, je predmetom štúdií, ktoré bližšie osvetľujú pohľad Koránu na Ježiša a Máriu. Mária, v Koráne Miriam, je vlastne anachronická záměna so sestrou Mojžiša a Árona - má síce medzi všetkými ženami zvlášť výnimočné postavenie, ktoré predstavuje z talmudu pochádzajúce a relativizujúce postavenie ženy v islame: Miriam je len „dievča“. Tu sa len v krátkosti zmienime, že oficiálne sa vznik islamu predstavuje ako zjavenie „anjelom Gabrielom“ Mohamedovi. Mohamed je ešte historicky málo prebádaná osoba. Nakoľko je historicky preukázané, vznikol islam z iných prameňov, ako napr. Z rabínskeho židovstva s jeho spisom talmudu.

Miriaminí rodičia žili v manželstve, aké Korán zakazuje, čo vrhá na Máriu nepriaznivé svetlo. Podobne sa javí v Koráne aj scéna zvestovania, ktorá je v kresťanskom chápaní kladná. V Koráne má znehodnocujúci, protikresťanský myšlienkový základ. Že totiž Miriam utiekla od svojej rodiny, aby sa vydala na osamelé miesto. To by vyvolávalo v moslimskom prostredí len dôvod na ohováranie.

Allahov duch, „Gabriel“, ktorý sa zjavil Miriam v podobe vzhľadného muža, aby jej podľa vôle Allahovej „nadelil syna“, prekrucuje osobu archanjela Gabriela, ako ju poznáme z Lukášovho evanjelia. Dokonca to vyvoláva v čitateľovi podozrenie, že Miriam skrze tohoto Allahovho posla otehotnela. I keď je už zasnúbená,

nebráni sa Miriam v Koráne, ani sa nepýta „ako sa to stane“, ale len hovorí, že je ešte panna a nie je žiadna neviestka.

Tu je znovu aj skrytá narážka na talmud, ktorý počatie Syna Božieho rúhavým spôsobom falšuje. Korán nehovorí nič o trvalom panenstve Márie. Ani o tom, že „dieťa bude sväté a bude to Boží Syn“, pretože v islame je ťažkým hriechom Bohu nejakého syna „prisudzovať“. Preto je v islame vylúčený pojem „Matka Božia“, či „Bohorodička“, ako to hlásal koncil v Efeze už v roku 431.

Pretože Božie synovstvo je v Koráne chápané čisto biologicky, a je teda pre Allaha nemysliteľné a „nepripustné“, aby splodil syna, preto je vo viacerých súrach vyhlásený hnev Allahov nad všetkými, ktorí mu syna prisudzujú. Allah nie je preto nikdy prehlasovaný za otca!

Z iného zdroja islamu, z apokryfných evanjelií, sú vzaté zázraky dieťaťa Ježiša, akoby ho hneď po jeho narodení jeho Matka navádzala na ľži!

V Koráne je síce od začiatku vyzdvihovaná neobyčajná osobnosť Ježiša, ale človek napriek tomu tu vyťuší rúhanie nekresťanských prameňov, z ktorých Korán čerpá. Na rozdiel od kresťanského vyznania viery je Ježiš v Koráne (nazývaný Issa, teda menom bez významu pre dejiny spásy a vlastne skrytou urážkou kresťanov), opisovaný že nezomrel na kríži a nevstal z mŕtvych. Korán popiera výslovne kresťanskú kerygmu utrpenia a zmŕtvychvstania a tým aj vykupiteľské dielo Ježiša Krista, už pred storočiami ohláseného Mesiáša.

Význam slova „Mesiáš“ nie je v Koráne pochopiteľný. Veď pre Korán je Ježiš len „bezhriešnym“ prorokom, menej významným, než Mohamed, „pečať prorokov“. Ale v kresťanskom chápaní Kristus nie je len príjemcom božských zjavení, ale samotným zjavením Boha. Veď on sám je Pán a nie len nejaký prorok. Pravý človek a pravý Boh.

Pretože Korán popiera aj dedičný hriech, nepozná teda ani vykúpenie, ani zástupné zadostučinenie. Pojmom hriech sa v islame označuje len poklesok proti pravidlám Allaha (okrem spomenutého hlavného hriechu, ktorý spočíva v na-

prосто chybnom pochopení Najsvätejšej Trojice a ktorý nemôže byť odpustený!) Ak Allah odpustí tieto hriechy (poklesky), je ponechané na jeho ľubovôli, pretože on „uvádza do omylu, kedy chce“ a stvoril aj „ľudí a duchov pre peklo“. Ako je potom možné hovoriť o milosrdnom Bohu, ktorého sa moslimovia dovolávajú viackrát za deň?!

O preexistencii Slova (Logos) sa neuvažuje a už vôbec sa neuvažuje. Jeden z hlavných cieľov Koránu spočíva v popieraní božstva a vykupiteľského diela Ježiša Krista.

Na druhej strane prepožičiava Korán Issovi vlastnosti, ktoré má iba Boh. Napríklad, „že dáva život, že koná zázraky, že priniesol pravdu, že je Slovo Božie, že je posilňovaný Duchom Svätým a je naplnený múdrosťou, že jeho učenie (Evanjelium, Injil) je „správne vedenie, svetlo a napomenutie pre bohobojných“, že s ním príde do sveta mier, že ho všetci ľudia musia poslúchať, že vstúpil na nebesia, že príde znova v deň súdu atď.

Ak je podľa islamu biblický Kristus identický s Issom Koránu, potom by musel Korán logicky uznať Krista ako Boha. Prečo to ale neurobí?

Korán teda mieša spolu lož s pravdou a spôsobuje tým po stáročia zmätok, uvádza ľahko do odpadnutia od viery osoby slabé vo viere. Pretože islam nie je len náboženstvo, ale aj politická ideológia, ktorá využíva religiozitu veriach, šíri sa po stáročia násilím a snaží sa o ovládnutie sveta.

Účinnou ochranou proti agresívne rozpínavému islamu sú nielen politické opatrenia, ale v prvom rade prijatie prosieb, ktoré vyslovila Matka Božia od počiatku Máriinej doby (1830) na všetkých svojich miestach zjavení. Sú to napríklad znalosť kresťanskej náuky, katechizmu, meditatívne čítanie Biblie, najmä Nového zákona, ale aj modlitba predovšetkým rozjímavého ruženca, modlitby Anjel Pána (!), prehĺbenie kresťanského života, pôsty a odvážna evanjelizácia ľudí, hladných po pravde (t.j. po Kristovi), pričom sa prisudzuje zvláštny význam pohrebnému plátnu v Turíne, zmiernej sobote ako zástupnému zadostučineniu a predovšetkým zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. (z VISION)

Biela vec uprostred sviečok

Aj nekresťania niekedy silno prežívajú Ježišovu eucharistickú prítomnosť. Krásny príklad toho uvádza P. Dolindo Ruotolo (1882-1970), kňaz z Neapola a dobrý priateľ sv. Pátra Pia. Jeho novena odovzdanosti, ktorú mu nadiktoval sám Pán Ježiš, sa stretla medzi ľuďmi s veľkým ohlasom. Píše: «V máji 1916 som si kúpil Mohamedov Korán a začal som ho čítať. Je to veľmi nudná kniha, stálo ma mnoho námahy ju prečítať, ale bol som akoby nútený čítať ju ďalej a cítil som, že Boh tým niečo zamýšľa. Skutočne som sa koncom roka 1916 zoznámil s jedným významným Arabom z kmeňa Zavia, ktorý sa chcel dať poučiť o viere. Bol to veľmi inteligentný a vzdelaný mladý muž, profesor arabského a tureckého jazyka na Orientálnom inštitúte v Neapoli. Znalosť Koránu mi teraz dobre poslúžila, aby som s ním mohol hovoriť o viere...

Jedného večera som mal viesť hodinu adorácie a spievať v kostole sv. Jozefa a Terézie. Ešte som s profesorom nehovoril o eucharistickom Ježišovi, ale vzal som ho so sebou a povedal som mu: "Zostaňte tu

v kostole a klaňajte sa Bohu ako najlepšie viete, pretože v tejto chvíli vám nemôžem vysvetliť, čo sa tu pri tejto pobožnosti deje." Pokiaľ ide o mňa, spieval som tak dobre, ako som len vedel a spolu so svojimi sestrami som vyberal tie najkrajšie viachlasové piesne, o ktorých som si myslel, že sa ho hlboko dotkli, pretože som ho videl sústredenejšieho, než kohokoľvek iného v kostole. Ale keď adorácia skončila, povedal mi: "Čo to bola za biela vec, ktorá stála hore uprostred sviečok?" Myslel tým monštranciu s Pánom Ježišom. "Nič na mňa nezapôsobilo, dokonca ani piesne: len z tohoto predmetu som cítil, ako mi do srdca prúdi život a dáva mi veľký pokoj." Ježiš mu dal pocítiť svoju sviatosťnú prítomnosť a táto okolnosť bola o to krajšia, že išlo o moslima, ktorý vôbec nepoznal eucharistické tajomstvo. Neskôr, už o tom poučený, vyjadril túžbu prijať krst. Vtedy mu však diabol začal klásť veľké prekážky... Vláda v Tripolise (Libya) zabránila tomuto významnému Zaviovi, aby sa stal kresťanom a začalo prenasledovanie... Verím však, že mu Pán Ježiš otvorí cestu a urobí ho svojim verným služobníkom.

(Z V/S)

„Mysterium fidei! - Tajomstvo viery!“

Tieto slová vyslovuje alebo slávnostne spieva kňaz pri každej svätej omši bezprostredne po premenení chleba a vína v Telo a Krv Ježiša Krista, ktorý obetuje za nás seba samého.

Najhlbšie tajomstvo našej viery sa uskutoční v okamihu, keď sa neživá biela hostia na zlatej paténe a víno v zlatom kalichu stávajú skrze slová premenenia, ktoré vysloví kňaz, živým Telom a Krvou Ježiša Krista. Nie "posväteným" či "svätým chlebom", ale skutočne sa stávajú živým Ježišom, osobou s telom a dušou, naším Pánom, ktorý je zároveň človekom i Bohom. Ba ešte viac! Eucharistický Pán sa nám dáva za pokrm a dovoli, aby sme ho prijali vo svätom prijímaní. Boh sám vstupuje do duše, aby sa s ňou čo najužšie spojil, aby nás posilnil, potešil, uzdravil a posvätil - aby nás celkom premenil. On sám nám potom dáva milosť, aby sme boli schopní milovať, myslieť, odpúšťať ako on.

Náš ľudský rozum nebude môcť nikdy úplne a v celej hĺbke preniknúť do tajomstva Najsvätejšej Sviatosti! A ani to nie je nutné, pretože stačí, keď toto božské tajomstvo s detskou vierou objímame a klaniame sa Pánovi. To je rozhodujúce! Sviatosť Eucharistie je čisto božská "idea", božské "nové stvorenie", ktoré mohol vo svojej nekonečnej láske k nám "vymyslieť" a darovať jedine Boh. Žiadnemu človeku by to ani len na um neprišlo, nikdy by sa neodvážil ani na niečo také pomyslieť, že Boh, Stvoriteľ a vládca všetomíra sa natolko vydá do rúk ľudí, že sa vo svojej pokore stane dieťaťom a potom sa poníži ešte viac a stane sa pokoreným, zmučeným a trpiacim "mužom bolesti." Avšak ešte skôr, než Pán Ježiš zomrel na kríži a vstúpil do neba, zanechal všetkým národom všetkých dôb nielen to najmilšie, svoju Matku, ale "keď nastala hodina..." (Lk 22,14), ponížil sa ešte viac, než v jasliach, viac než na kríži - navonok sa

stal vecou, chlebom a vínom, aby navždy zostal medzi nami.

Na Zelený štvrtok, takpovediac pri slávení prvej svätej omše, sa Pán Ježiš daroval za pokrm v chlebe a za nápoj vo víne, skrytý ľudským očiam. Zároveň s týmto dedičstvom zveril svojim apoštolom ako prvým vysväteným kňazom a biskupom aj poslanie: "Toto robte na moju pamiatku." (Lk 22,19)

Až do dnešného dňa sa tak pri každej svätej omši a v každom svätostánku, v ktorom je prítomný Pán Ježiš v Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej, uskutočňuje jeho prísľub, plný útechy: "Hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta." (Mt

28,20) - až do konečného završenia sveta. Boh určitým spôsobom opustil nebo, aby v nás mohol žiť svoj život. Posledným cieľom jeho príchodu teda nie je svätostánok, ale srdce človeka. Veď Pánovou túžbou je, aby nás, ľudí, svojou prítomnosťou zbožštil a učinil dokonale šťastnými.

Vo sviatosti Eucharistie nám Pán Ježiš preukázal svoju lásku skutočne až do krajnosti, pretože ani Boh nemôže dať viac, než seba samého! Preto záleží od nás, do akej miery sa otvoríme tejto sviatosti lásky a či na Ježišovu túžbu - prísť do nášho srdca - odpovieme našou vedomou túžbou po ňom... (ZVS)

PROROCKÝ ÚRAD (KKC 785)

Proroci boli v Starom zákone tí, ku ktorým hovoril Boh a v jeho mene oznamovali Božiemu ľudu jeho vôľu. Väčšinou to boli upozornenia, čo sa môže stať ak sa nezmenia - ak sa neobrátia. No reakcie boli pozitívne len zriedka. Poväčšine to vyústilo do ich prenasledovania, alebo aj usmrtenia. Izraelský ľud nebol schopný a ochotný v pokore reflektovať zjavenú pravdu.

V konečnom dôsledku, ako povedal aj samotný Pán Ježiš: „Jeruzalem, Jeruzalem, ktorý zabíjaš prorokov a kameňuješ tých, čo boli k tebe poslaní, koľko rás som chcel zhromaždiť tvoje deti, ako sliepka zhromažďuje svoje kuriatka pod krídla, a nechceli ste!“ (Mt 23, 37)

Napríklad proroka Jeremiáša Boh poslal povedať tieto slová Izraelu: „Ak ma nepočúvnate a nebudete kráčať podľa zákona, ktorý som vám dal, ak nebudete počúvať slová mojich sluhov, prorokov, ktorých ustavične k vám posielam, hoci ich neposlúchate, vtedy naložím s týmto domom ako so Sílom a toto mesto dám ako kľatbu všetkým národom zeme.“ (Jer 26, 4-6)

No oni namiesto toho, aby tieto slová v pokore prijali a urobili nápravu, reagovali takto: „Vtedy kňazi a proroci hovorili kniežatám a všetkému ľudu: „Výrok smrti si zasluhuje tento človek, pretože prorokoval proti tomuto mestu, ako ste počuli na vlastné uši.““ (Jer 26, 11)

Mali pocit, akoby prorokoval vo svojom vlastnom mene, pretože im to nevyhovovalo a chceli ho umlčať usmrtením. No prorok neprorokuje svoje vlastné pocity, ale Božiu vôľu.

Avšak v starozákonných dejinách boli skutočne aj falošní proroci, ktorí neprorokovali

Božiu vôľu, ale iba to, čo sa páčilo ľudu.

O Jánovi Krstiteľovi Pán Ježiš povedal: „Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstal nik väčší ako Ján Krstiteľ“. (Mt 11, 11) „On sám – ak to chcete prijať – je Eliáš, ktorý má prísť.“ (Mt 11, 14)

Bol najväčší z prorokov preto, že mal tú veľkú milosť a česť, aby pripravoval cestu Pánovi. A robil to veľmi jasným a nekompromisným spôsobom.

My sme krstom tiež dostali prorocké poslanie (KKC 1268) a je teda aj úlohou každého z nás tiež prorokovať v Božom mene. Niežby ku každému jednému z nás Boh nejako priamo osobitne prehovoril. Ale všetko už bolo povedané a my Božiu vôľu poznáme v celej jej plnosti, takže aj my sa v krste stávame Božimi prorokmi.

A dokonca máme tiež tú veľkú milosť, aby sme aj my pripravovali cestu pre návrat nášho Pána Ježiša Krista v jeho sláve, podobne, ako Ján Krstiteľ pripravoval cestu pri jeho prvom príchode.

Panna Mária hovorí, že sa máme stať apoštolmi týchto posledných čias.

V jednom z posolstiev „modrej knihy“ z 8. júna 1991 napríklad hovorí:

„Až vy všetci, moji maličkí, vo všetkých kútoch zeme, vydáte toto svedectvo apoštolov posledných čias, potom moje Nepoškvrnené Srdce dosiahne svoj najväčší triumf.“

Teda aj to vo Fatime prislúbené víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca vo svete, je prepojené aj s našim prorockým poslaním.

No prorokujeme to, čo je skutočne Božia vôľa, a nie to, čo sa iba páči ľuďom. A naša odmena nebude tu na zemi, ale v nebi.

Patrik Bañas

Starozákonný svietnik

Skúsme porozmýšľať, čo nám môže povedať symbolika starozákonného svietnika, keď sa na ňu zahľadíme očami Nového Zákona.

Má tvar polkruhu. Polkruh je symbol neúplnosti, niečoho, čo je iba čiastočné. To je obdobie Starého Zákona. Keď doplníme vrchnú časť, vznikne kruh. Je to symbol úplnosti a uzavretosti. To je obdobie, keď prichádza Boží Syn na tento svet. Príchodom Božieho syna sa kruh uzatvára. „Neprišiel som Zákonom zrušiť ale naplniť,“ hovorí Ježiš. (Mt 5,17)

Tento kruh tvoria tri kružnice s jedným stredom. To je symbol trojjediného Boha. Keď doplníme do týchto kružníc tvar svietnika, vznikne kríž, symbol našej spásy, ktorý pretína tri kružnice v 12 bodoch. To je symbol 12 apoštolov, ktorí boli na Turíce spolu Máriou Ježišovou Matkou zhromaždení vo večeradle, keď na nich zostúpil Duch Svätý. (Sk 1,14)

Na Turíce nám Duch Svätý dáva sedem darov, čo symbolizuje 7 ramien svietnika, na ktorom horí 7 sviec. „I zjavili sa im, akoby ohnivé jazyky ...“ (Sk 2,3) Stredná svieca nám pripomína veľkonočnú sviecu - Paškál. Tá nám pripomína starozákonnú Paschu, keď vyvolený ľud prešiel z tmy do svetla. Svetlo sa označuje spektrom dúhy, ktorú symbolizujú 3 kruhy, symbol Svätej Trojice. „Ja som svetlo sveta.“ (Jn 8,12)

Tiež nám tvar svietnika môže pripomínať aj monštranciu so živým Ježišom v strede. Je to živý Boh, ktorý sa zjavil Mojžišovi v horiacom kríku, ktorý horí ale nezhára. (Ex 3,2) Takto aj pri adorácii živého Ježiša v eucharistii môžeme prepojiť Starý Zákona s Novým.

Rastislav Palovič

P. Darius Lebok OFM:

A Ježiš sa ho opýtal: Miluješ ma?

Bolo včasné ráno. Po prebdení noci, premáčaný a trochu prekvapený stál Peter na brehu jazera pri Tiberiade. Vyzeralo to takmer neskutočné. Najskôr uvidel Peter stáť na brehu nejakého muža. Trochu sa prekvapil, kto by si v túto hodinu vyšiel na prechádzku? Potom sa stalo ešte niečo - ten neznámy dával Petrovi pokyny.

Hneď sa vracali spomienky: Galilea, Jeruzalem, Golgota... Ježiš, ktorý sa po smrti zjavil učeníkom... Je to Ježiš tam na brehu?

Keď vyťahovali ťažkú sieť na breh, stál ten neznámy už pri ohníku a pripravoval raňajky. Bol to Ježiš. Stále ešte unavený ale posilnený jedlom sedel Peter s Ježišom na brehu. A nato prišla táto zvláštna otázka: Peter, miluješ ma?

* * *

Pre mňa je to jeden z najdôležitejších príbehov Biblie. Človek si to musí predstaviť... Skoro neveriteľné... a predsa tak nepochopiteľne skutočné!

Dlho som sa pýtal sám seba, o čo tu vlastne ide. Prvý dôležitý postreh je, že táto správa je záverom evanjelií. Tu sa niečo končí, tu začína niečo nové. Prečo je to tak dôležité? Z jednoduchého dôvodu. Až do tohoto stretnutia s Ježišom bol Peter len učeníkom. Potom sa stal pastierom. Ako sa to stalo?

Musela to byť pre Petra trpká otázka. Po všetkom tom, čo on a ostatní prežili, sa ho Ježiš pýta, či ho Peter miluje... To muselo skutočne bolieť!

Aby sme rozumeli tejto otázke, musíme si uvedomiť, ku komu vlastne Ježiš s ňou prichádza. Pán prichádza k Petrovi, k prvému z učeníkov, k tomu, ktorý zažil utrpenie a zmŕtvychvstanie Ježišovo z najväčšej blízkosti. Po týchto udalostiach, meniacich svet, robí Peter niečo neveriteľne pozoruhodné - on loví ryby!

Aké sklamanie! Peter, prvý z apoštolov, nezvestuje evanjelium, ale robí to, čo robieval vždy - loví ryby. Vlastne by mal byť iný. Ježiš vykupuje ľudí a potom vychádzajú učeníci von a zvestujú túto úžasnú správu Židom a všetkým ostatným ľuďom! Tak to malo byť a nijako ináč. Učeníci mali konať Ježišovým menom zázraky. Čo robí Peter, je naozaj nepochopiteľné - on loví

ryby. Keby sa mu darilo, dalo by sa to ešte pochopiť. Ale často tomu tak nie je. Neraz prichádza z rybolovu naprázdno... Až na príkaz Ježiša rozhodí siete.

To je kľúč k tomu, ako porozumieť rozhovoru Ježiša s Petrom. Boh volá každého z nás k nasledovaniu - bez toho, aby robil rozdiely. A mnohí nadšene nasledujú Ježiša. Aké je krásne zakúsiť blízkosť Božiu a z tejto blízkosti pôsobiť! To je aj vlastnosť, ktorú Peter rozvíja - je otvorený pre Ježišovo pozvanie stať sa jeho učeníkom.

Peter sa vyznačuje ešte niečím iným - niečím, čomu nemôžu Západoeurópania rozumieť. On chce byť tým prvým - on chce byť tým najlepším - on sa chce Ježišovi páčiť. Niekedy mám dojem, že mnohí kresťania dnes sú veľmi zdržanliví keď ide o to, aby hľadali priazeň Pána. Ľudia chodia vo všetkej pokore a skrytosti do kostola, angažujú sa v sociálnej starostlivosti a pokúšajú sa odtiaľ evanjelium trošku zvestovať. Len trošku...

Ten muž od Tiberiadskeho jazera je iný. On bol vždy ten prvý! Ako jediný chcel zachrániť Ježišov život v Getsemanoch. Bol prvý, ktorý uveril posolstvu o zmŕtvychvstani Ježiša - on sa ponáhľal po výzve niektorých žien k prísne stráženému hrobu - a uveril. On toho s Ježišom toľko prežil!

Keď si prečítam Nový zákon, napadá ma, aký bol Peter neveriteľný. On bol vždy pri tom, keď sa stalo niečo dôležité. Je mi už jasné, že to súvisí s Ježišom. Pán si vyvolil učeníkov, aby poznali Božiu pravdu. Ale Peter by nebol pri tom, keby sa zakaždým nepokúšal byť Ježišovi nablízku. Nie je bezdôvodné, že sa nazýva prvým z apoštolov - on má autoritu, a to takú, ktorá prichádza od samého Boha. Preto nasleduje Ježiša a preto ho nasledujú ostatní učeníci.

Aký človek ale stojí na brehu Tiberiadskeho jazera? Na to je jediná odpoveď: Neschopný človek. Peter stroskotal. Dôvody toho je možné len vytušiť. Ja si to predstavujem tak, že apoštol nejakou resignoval. Zažil Ježiša ako Syna Božieho, ale napriek tomu nemohol nič robiť. Žeby poznal svoje stroskotanie a upadol do depresie?

Myslím si, že je to dnes u mnohých kresťanov podobné. Ľudia vedia, čo majú. Cirkev je náš domov. Boh je náš záchranca. Vidíme zázraky a znamenia. Veríme. Tu a tam sa angažujeme. Súhlasíme s evanjeliom - ak sa zhoduje s našimi predstavami. Sme... unavení! A to je koniec učeníctva. A je dôležité to raz prežiť.

V živote každého kresťana príde aj okamih, keď stojí na svojich troskách - tak ako Peter. Pán je totiž môj Majster a on mi nemilosrdne ukazuje, že som ho opustil. Či to nie je naozaj polutovaniahodné? Alebo je tomu snáď skôr naopak - Pán má zľutovanie so mnou a ukazuje mi, čo som následne urobil zo svojich snov. On je Majster!

A predsa ukazuje Ježiš svojmu Petrovi inú cestu. Dvakrát sa Ježiš pýta: Miluješ ma? V gréckom origináli je tu slovoDá sa ťažko preložiť, i keď je jasné, o čo ide - Ježiš sa pýta Petra, či Ho miluje viac, než iní. Ježiš pripomína Petrovi jeho minulosť - že sa chcel Pánovi páčiť, že chcel byť prvým, že chcel byť lepší než ostatní. A kde stojí Peter? Pred ničím... Keď Ježiš položil túto otázku po tretí raz, použil iné slovo:

Aj tu ide o lásku. Ježiš sa tu nepýta, či chce byť jeho učeníkom, ale "chceš byť mojim priateľom"? A táto otázka mení všetko!

Od tohoto okamihu Peter vie, že Ježišovi nemôže nič predstierať, vie, že nemusí nič dokazovať. Ježiš prijíma lásku svojho priateľa - to je radostná zvesť pre Petra! A keď Peter konečne pochopí, že Ježiš ho napokon vždy mal rád - nie kvôli jeho usilovnosti a jeho zásluhám - začína sa z neho stávať pastier.

Keď budeme čítať Nový zákon ďalej, uvidíme, ako toto stretnutie Petra zmenilo. Z rezignujúceho učeníka sa stal skutočný pastier! Peter vyrástol - stal sa z neho dospelý občan Božieho kráľovstva. A potom sa na jeho slovo obracali tisíce, chorí sa uzdravovali, mŕtvi vstávali k životu a tvorila sa Cirkev. Čo je s tebou? Chceš sa i naďalej pozeráť vo svojom člene, ako iní lovia ryby? Alebo pôjdeš k Ježišovi a staneš sa jeho priateľom?

Boh berie našu slabosť a premieňa ju v silu. Urobil to s Petrom. Chce to urobiť s každým zo svojich učeníkov. Potrebuje len prvý krok.

(z *Vision*)

NOVÁ EVANJELIZÁCIA

"Kde sa stala chyba, že je ľudstvo zrazu medzinárodne zhrozené zo svojho zdivočenia, že sa ľudskosť "koruny tvorstva" dostala do slepej uličky?"

Kedy sa príde na to, že tu nepomôžu bezpečnostné zámky a bezpečnostné kamery na každom kroku? Kedy sa začne hovoriť o tom, že sme sa vzdialili od Boha?"

Naozaj, stav je alarmujúci. A takmer zo dňa na deň sa zhoršuje. Pred nedávnom sa hľadalo riešenie v bezpečnostných zámkoch a bezpečnostných kamerách. Zrazu v mestách tlupy detí prepadajú rovesníkov i dospelých. Potom sa zistil alarmujúci nedostatok psychiatrov, dokonca detských psychiatrov, narušená psychika u detí nie je výnimkou ale bezmála pravidlom, masovým javom - sebapoškodzovanie, sklon k samovraždám. Oslobodili sme mladých od Boha, od prikázaní a zrazu od tej slobody túžia uniknúť. Napokon aj všadeprítomné drogy sú len únikom od skutočnosti. Ak tu nie je nič vyššie, pred čím má človek rešpekt, obdiv, úctu, ak nie z otroctva ale z lásky sa môže rozhodnúť spolupracovať s tým, čo vytvorilo tento svet, ostáva jediný cieľ života - hrob. A teda jediný, čo môže mať cenu, je "užiť si". Ale ukázalo sa, že to nie je cieľ hodný kvalít človeka, nedokáže ho to naplniť.

V ostatnom čase ani sme sa nenazdali, ide to ďalej, objavili sa masové hrozby, treba chrániť univerzity, ešte viac kamier, ochranky, prebudovať vstupy do budov na menšiu priepustnosť, kontrola vstupu, preukazy... Stále ďalej od slobody! Krátko nato aj stredné a základné školy sú ohrozené, rodičia sa boja deti púšťať do školy, zase len kamery, ochranky, policajné hliadky... Aj iné miesta, kde sa schádza viac ľudí treba chrániť, väčšie kultúrne či športové podujatia, treba sa pripraviť na odstrelovanie dronov počas olympiády, prípravy pripomínajú priam vojnový stav. Liberálne heslo "slobody", a ani nezbadáme, že sme od neho stále ďalej, že žijeme vo svete, ktorý sa podobá stráženej väznici, žijeme ako vo vojnovom stave. Ešte zopár rokov čo vymrie generácia seniorov, ktorí tak ľahko naletia podvodníkom, lebo majú v sebe ešte slušnosť a dôverčivosť z minulosti - a už si to ani nevieme predstaviť, čo tu bude...

My, veriaci, vieme, kde je chyba: ľudstvo sa odvrátilo od Boha. Vieme, že vlastnými silami sa už nemôžeme zachrániť, preto hľadáme pomoc zhora, v modlitbách. V našich večeradlách tým najúčinnjším spôsobom, lebo priamo pod vedením Matky Božej vyprosujeme nové Turíce, čas milosti, lebo len v ňom majú aj naše dobré snaženia nádej na úspech. Kvetná nedeľa je toho príkladom - znamenala pre Jeruzalem čas milosti, sám Ježiš to nad mestom povedal: "Keby si aspoň v tento 'svoj deň' spoznalo..."

A Jeruzalem naozaj spoznal Mesiáša, prijal ho s radosťou a keby ľudia utíchli, kamene budú kričať. V čase milosti má dobro navrch.

Ale o niekoľko dní prišiel Veľký piatok, ktorý Ježiš predpovedal ako "hodinu temnej moci." Atmosféra sa úplne zmenila na opačnú, ľudia boli ňou ako priotrávení, dobrí ostali bezmocní a zlo dostalo silu. Táto atmosféra trvala až do Turíc, keď zásahom z

neba prišiel čas milosti a opäť sa darilo dobrou, tí, pred ktorými sa apoštoli skrývali za zatvorenými dverami sa zrazu pýtali: "Mužovia, bratia, čo máme robiť?"

Toto je situácia aj našej doby, keď vo večeradlách modlitby očakávame druhé Turíce. Učíme sa tam mlčať, odumrieť sami sebe a tak dávať priestor konaniu cestou milosti. Lebo len turíčný čas milosti nám môže pomôcť. Toto je prvoradé, čo je teraz potrebné.

Ale to neznamená, že aj mimo večeradla máme veriaci ostať nečinní. Aj na Kvetnú nedeľu bolo pre jej náplň potrebné aj niečo urobiť, musel tam niekto uviazať to osliatko, musel byť niekto poslaný, aby ho odviazal a priviedol, aby sa naň Pán posadil a vstúpil... - Každý z nás aj teraz je zapojený do života spoločnosti, každý z nás má dokonca možnosť zasahovať do riadenia štátu, dokonca do vládnutia v ňom - každý sa zúčastňuje predsa volieb a za seba určuje, komu dáva možnosť vládnúť. A každý veriaci by mal dávať možnosť vládnúť tým, ktorí budú riadiť spoločnosť podľa Božích zákonov.

Áno, to vieme a to by sme aj chceli. Lenže už dlhšiu dobu sa medzi veriacimi hovorí, že nemáme koho voliť. Posledne už sa ukazovalo, že azda po prestávke nastalo nejaké spamätanie sa. Ale zrazu to kresťanská politika prešpekulovala. Darmo v názve kresťanstvo, keď sa spojili s úhlavnými protinožkami čo do hodnôt. No a iná možnosť sa prezentovala tak úzkym záberom, že neoslovila ani toľkých, že by sa dostala k slovu. Je verejným tajomstvom, že veriaci vo veľkej miere volili menšie zlo, aby ich hlas neprepadol - aby sa uplatnil proti väčšiemu zlu.

To, že ostatne u nás zvíťazili potomkovia komunistov nie je náhoda, ani nostalgia za komunizmom, ale naozaj v značnej miere vedome a cielene volené to menšie zlo, ktoré vo veľkej miere vedome volili práve veriaci oproti horšiemu liberálnemu progresivizmu. Že to naozaj nebol len nejaký "preklep", ale vedomé a cielené, ukázali hneď nato prezidentské voľby, že to národ "nenapravil", ale vie čo chce, alebo skôr vie, čo nechce. Ale stále tu zostáva fakt, že to, čo by naozaj chcel, nemal možnosť voliť.

No ale kto nám to má pripraviť, aby sme mali koho voliť? Tí iní nám to majú pripraviť? - To si musíme my pripraviť. Ako si iní pripravili pre seba to svoje, aj my si to svoje musíme sami pripraviť.

Vieme, máme prísľub z Fatimy, že príde čas milosti, keď sa bude veriacim dariť uplatňovať Božie záujmy v živote spoločnosti, že prídu nové Turíce, ako naša nová Kvetná nedeľa. Tak musí tu byť niekde uviazané to osliatko, ktoré bude možné odviazať a použiť... A čo povieme na toto?

Organizácia

Výkonný tím

Jozef Filko
správca

Tomáš Kováčik
PR, marketing, komunikácia a kampane

Dmitrij Olšovský
fundraising a komunikácia s darcami

Kontakty

NADÁCIA FIDES ET RATIO

Sídlo: Pavlova 1049/20,
82108 Bratislava - mestská časť Ružinov

Adresa kancelárie: Škarnicova 6,
811 01 Bratislava-Staré mesto

info@nfr.sk

www.nfr.sk

Číslo účtu: SK59 8330 0000 0029 0240 1603

PAY by square

Ďakujeme za Vašu pozornosť a podporu.

nadácia

FIDES ET RATIO

Zachovajme
Slovensko kresťanské.
Aj pre ďalšie generácie.

Podporujeme kresťanské organizácie a ľudí dobrej vôle, ktorí pre dobro všetkých odvážne a kompetentne prinášajú Evanjeliové hodnoty do kultúrneho a verejného života na Slovensku.

www.nfr.sk

Nie je to niečo hotové, odkiaľ môžeme očakávať "pečené holuby". Ved' to vzniklo len nedávno, pred rokom a niečo. Ale vyšlo to zo Spoločenstva Ladislava Hanusa, ktoré sa už dávno osvedčilo ako spoľahlivá opora kresťanských iniciatív. Zatiaľ je táto jeho Nadácia ako nová strecha, pripravená zastrešovať tých, ktorí chcú pracovať na tom, o čom sa tu píše.

A je tu spomenutá aj **kresťanská politika**, ideová a charakterová formácia verejného života, je tu pre ňu pripravené pracovné miesto, zatiaľ prázdne, ale pripravené...

Dala by sa tu vytvoriť napríklad platforma pod názvom možno "NÁVRAT" - ved' všetci dnes hovoria o návrate k slušnosti, čestnosti, vzájomnému rešpektovaniu, a to veriaci i neveriaci.

- Slovo "Návrat" možno najprv zarazí, populárne je predsa ísť vpred. No dnes sa už dospelo k takému stavu, že sa začalo hovoriť o "vrátení sa" k ľudskosti, slušnosti, rešpektu... A všimnime si tie

dva protismery - vpred a návrat: vpred=pokrok=progres /oproti tomu/ návrat=späť=vrátiť sa k slušnosti, čestnosti, kresťanstvu. Že aj ku kresťanstvu, to si ešte mnohí neuvedomujú. Ale keď vrátiť, tak k čomu inému, čo tu pred týmto bolo?... Všetci dnes hovoria, že sa musíme vrátiť - a predsa toľkí volia "progres", až sa stal u nás jednou z dvoch hlavných alternatív.

My, veriaci, teda ešte presnejšie túžime po návrate: ku koreňom Európy i Slovenska, a tie korene boli jednoznačne kresťanské, ved' aj v Ústave máme ešte stále zakotvené cyrilometodské dedičstvo, a to je predsa v prvom rade kresťanstvo. Mnohí, čo neboli vychovaní vo viere, majú o nej získanú pokrivenú mienku. Ale v tomto duchovnom marazme určite aj oni túžia dostať sa z neho. Aj oni túžia po "návrate" k slušnosti, ľudskosti, kultúrnosti. Tu je potrebné niečo, po čom túži celý národ. Dnes už samotných veriacich nie je toľko, že by to sami utiahli. Musíme sa spojiť s tými, čo majú reš-

Kto sme

Nadácia Fides et Ratio bola založená v októbri 2022 katolíckymi laikmi. Vychádza z prostredia Spoločenstva Ladislava Hanusa (SLH), ktoré je známe svojim akademicko-formačným programom, festivalom Hanusove dni či časopisom pre kresťanskú kultúru Verbum.

Názov nadácie je inšpirovaný encyklikou sv. Jána Pavla II. „Fides et Ratio.“ Svätý Otec v nej vyjadril harmóniu viery a rozumu, ktoré nás obe vedú k tej istej Pravde.

Nadácia reaguje na dlhodobý systémový problém, ktorým je nedostatok financií kresťanských organizácií.

Naša vízia

Slovensko, kde verejný život a kultúra môžu pre dobro ľudí slobodne dýchať duchom Evanjelia.

Misia

Podporujeme kresťanské organizácie a ľudí dobrej vôle, ktorí pre dobro všetkých odvážne a kompetentne prinášajú Evanjeliové hodnoty do kultúrneho a verejného života na Slovensku.

Naše hodnoty

Dôvera v Boha

Uvedomujeme si, že sami nič nemôžeme urobiť, že potrebujeme požehnanie od Pána.

Kultúrnosť

Naše spôsoby, vyjadrovanie, práca a profesionalita majú poukazovať na vznešenosť našich cieľov.

Dobroprajnosť

Chceme šíriť dobro a žičlivosť, chceme budovať mosty spolupráce medzi organizáciami, s ktorými zdieľame spoločné hodnoty a ciele.

Čo robíme

Cieľom nadácie je spájajúc vieru a rozum podporovať obhajobu a šírenie kresťanských hodnôt vo verejnom a kultúrnom živote na Slovensku. Aby sa nielen zachoval kresťanský ráz Slovenska pre ďalšie generácie, ale sa aj ďalej rozvíjal.

Nadácia sa chce predovšetkým zamerať na akútne problémy angažovaných kresťanov vo verejnom a kultúrnom živote, ktorým chýba funkčný systém finančnej podpory.

Jej cieľom je teda podporovať priamo či prostredníctvom grantových výziev kresťanské organizácie a angažovaných laikov najmä v nasledovných oblastiach:

- Vzdelávanie a akademický svet
- Rozvíjanie kresťanskej kultúry a umenia
- Občianska angažovanosť v kresťanskom duchu
- Konzervatívni experti (think-tankové aktivity)
- Ideová a charakterová formácia verejného života a kresťanskej politiky

Za patróna nadácie sme si zvolili svätého Jána Pavla II.

Okrem iného mal veľmi vrúcny vzťah k Slovensku. Zdôrazňoval, že dôležitou hodnotou je aj vzťah k vlasti a vlastnej krajine. Viac krát pri návšteve Slovenska opakoval jeho výzvu, aby sme nemali strach:

„Nebojte sa. Nebojte sa prihlásiť ku Kristovi! Slovensko má veľkú úlohu pri budovaní Európy tretieho tisícročia. Dobré si to uvedomte! Je povolanie ponúknuť svoj veľmi významný príspevok k pravému pokroku európskeho kontinentu svojimi tradíciami, kultúrou, svojimi mučeníkmi a vyznávačmi, ako aj živými silami svojich nových generácií.“ (na audiencii v roku 1996)

pekt aspoň pred stvorením, ak už nie aj pred Stvoriteľom keďže ho nepoznajú, lebo títo k nemu nemajú ďaleko.

Teda pre začiatok tí, čo sa sťažujeme, že nemáme koho voliť, skúsme pre to niečo urobiť, skúsme sa chopiť tejto ponúkanej možnosti:

Skúsme sa prihlásiť na ten email: info@nfr.sk, nech začneme tým, že sa niekde spojíme, keď nám veriacim pre vec kresťanskej politiky už niekto takú možnosť dáva. Pri prihlásení uvedte, že máte záujem o oblasť kresťanskej politiky a kresťanskej formácie verejného života, môžete uviesť vek, profesiu a obec, aby vás vedeli zaradiť pre posúdenie, do čoho s Vami možno počítať. A prípadne aj nejakú vašu predstavu, záujem, ponuku. A potom uvidíme, čo sa bude diať. Možno sa medzi nami nájdú tí, čo budú mať dobré nápady alebo aj schopnosť niečo urobiť, ale cenu má aj akýsi "fanklub", ktorý fandí tejto myšlienke a modlí sa. Potom podľa toho, čo budú prihlásení schopní urobiť, to bude s pomocou tejto nadácie urobené. Možno pre začiatok nejaké tematické

stretnutie alebo púť pre mladých, možno s diskusiou s kompetentnými osobnosťami, preto povzbudte mladých vo vašom okolí, aby sa prihlásili a prejavili tak záujem pomôcť našej krajine. Možno sa utvorí nejaký web alebo iná elektronická možnosť, kde sa budú rozpletať nepravdy a omyly, veď naozaj, keď sa bližšie pozrieme na situáciu, je čo rozpletať.

Pred týmito volbami nás naši biskupi prvý raz, čo sa dosiaľ nestalo, celkom konkrétne usmernili, koho nie je vhodné, aby veriaci volili: liberálnych progresívcov. A napriek tomu ich mnohí veriaci volili v domnení, že volia dobre, dokonca boli z vlastných radov k tomu vyzývaní. Teda treba objasniť, prečo je ich program pre veriacich kresťanov hodnotovo neprijateľný. Treba, veď zatiaľ sa to ešte ani plne neukázalo, lebo ešte sa nedostali k moci. Ale ak sa dostanú a uzákonia tie svoje názory, ktoré je už možné poznať, potom kresťanstvo samo osebe sa dostane mimo zákon, vyznávať kresťanstvo bude trestné ako netolerantná ideológia. Už sa aj to dalo počuť.

No nie len program, ale **samotná demokracia** je tomu smerovaniu cudzia: len oni majú pravdu, iný názor ak pripustia, tak jako objektívne chybný. Teda majú skôr totalitné než demokratické ťahy.

Krátku ukážku totalitnej atmosféry sme zažili po strelbe na Zámockej, ako sa tam určil povinný názor. Strelcom nebol nejaký politický oponent, bol to zmätený mladý chlapec, ktorý chcel zastreliť vtedajšieho premiéra. Keď ho nezastihol, ako náhradný cieľ zastrelil dvoch gayov pred Teplárňou. Vedelo sa, že to takto bolo, ale naši progresívcovia sa toho chytili ako príležitosti. Urobili z toho homofóbny motív, hoci to bol skôr chorý motív chlapca, ktorý mal pripravený pestrý zoznam ďalších potenciálnych obetí. Progresívcovia sa správali, akoby to priam potrebovali, hneď nastal dúhový pohyb. Hneď išiel do Bruselu list o tom, aké je Slovensko homofóbne, s obvinením tých, ktorí to vraj podporujú, samozrejme obvinili aj Cirkev. Aj dosiahli, že nás zahraničie videlo ako homofóbnu, netolerantnú krajinu. Oficiálne zahraničné štátne návštevy sa išli pokloniť do Teplárne, tí naši politici, čo sa chceli správne prejaviť, chodili tam s dúhovými vlajkami v ruke - presne tak sa to robilo za komunizmu. Všetci vedeli, ako to bolo s tou strelbou, ale mlčali, aby nedošli do podozrenia, že neuznávajú povinný názor. Tak ako za komunizmu o smrti kňazov Coufala, Rusnáka, Milana Gona, Štefana Poláka - bolo verejným tajomstvom, že boli zabití, ale mlčalo sa o tom. Tak sme boli naučení. A tí, čo si to pamätáme, presne tak sme sa cítili vo chvíľach tej totalitnej atmosféry progresu, ako za komunizmu. Nikto sa neodvážil otvoriť ústa.

Otec strelca neveril, že smrť jeho syna bola samovražda, viackrát sa dal počuť, že aj poloha tela, v ktorej ho našli, nasvedčuje tomu, že to nemohla byť samovražda. No ale to sa neriešilo. Ved' ak to nebola samovražda, potom ho niekto potreboval umlčať aby nepovedal, ako to v skutočnosti bolo, kto mu to trebárs poradil. To sa nehodilo vyšetrovať. - Práve takéto veci sa diali za komunistickej totality. Bol oficiálny názor a nezniesol pochybnosti. Ľudia boli radšej ticho. Dnes po atentáte na premiéra sa už otvorene hovorí, že to mal byť tiež atentát na premiéra. Vtedy, v tej atmosfére, by toto nikto nebol povedal.

A spomeňme si, ako po ostatných voľbách sa bez nejakých demokratických ohľadov hovorilo, že voľby vyhrali tí nesprávnici. V demokracii sú predsa správni tí, čo boli zvolení. Ak sú dva názory, z nich oba majú právo existovať, a väčšina rozhodne, ktorý sa bude uplatňovať. Ale keď prehrali voľby progresívcovia, otvorene vyhlasovali, že "urobia všetko" aby tí, ktorých si národ zvolil, tu nevládli. Len oni by boli tí správni, aby tu vládli, aj keď si ich národ nezvolil. Aj naozaj "robili všetko", zablokovali parlament obštrukciami, aby demokraticky zvolená vláda nemohla vládnuť. Aj verejnoprávne médiá nechávali voľný priebeh len ich názorom, nenamietali proti nim. A po prezidentských voľbách namiesto pokorného prijatia výsledku, nedemokratická vyhrážka: "To vám nezabudnem!" - No a keď nakoniec človek z ich tábora, z ich mítingov, čo toľkokrát počul opakovať "urobíme všetko" a má doma zbraň, si uvedomí, že sa ešte neurobilo "všetko", čo by sa dalo, aby títo nevládli, aj vystrelí, aby sa urobilo naozaj "všetko". A tí demokraticky zvolení, ktorým je takto bránené v demokratickom práve, to nevyťahujú, lebo naozaj sa snažia upokojiť národ. Ale tí, čo tak tvrdo idú proti demokracii, sa tvária, akoby oni boli tvorcami pokoja. A ešte sú tu

medzi nami takí, čo to nevidia. Preto je potrebné si to predostrieť, nič v zlom, len pravdu vidieť. Keď toto všetko zvažujeme, to nie je nič iné, ako zoradenie známych faktov na potvrdenie toho, že nás naši otcovia biskupi pred týmito voľbami správne usmernili. Cirkev sa vždy v minulosti otvorene postavila proti hrozbe každej totality, ako fašizmu, komunizmu, tak aj teraz progresivizmu.

Je známe, že práve mladí volia progresívcov, lebo ako ne-skúsení čakajú od toho nového, neznámeho, niečo lepšie. Tiež volíči zo zahraničia, to sú tiež prevažne mladí. - Ved' je aj pozoruhodné, o čom sa stále viac hovorí, že dnešní mladí nerozumejú tomu, čo čítajú. A zdá sa, že nerozumejú ani tomu, čo sa dá vyčítať z diania, ktoré možno pozorovať v spoločenskom živote.

No tieto voľby ukázali, že národ ešte predsa skutočne vie čítať. Po parlamentných voľbách, keď sa šíril názor, že to bol omyl a v prezidentských sa čakala náprava, "spamätanie sa" a tzv. "reparát", národ znova potvrdil, že to nebol omyl, že národ vedel čo robí. Ale pre lepšiu budúcnosť je málo voliť len menšie zlo. Väčšiemu sme sa zatiaľ ubránili, ale skutočné zlepšenie môže prísť iba keď bude možné voliť dobro. My, veriaci vieme, že skutočné dobro je zachovávanie Božích zákonov, a to odmietaním zla, ale pritom milovať hriešnika - každého človeka, aj s inými názormi.

Keby sa spojili veriaci, čo volili dve proti sebe stojace líderské strany, že volili vlastne proti sebe, k tomu tí, čo volili kresťanské strany, z ktorých jedna sa pridala k nekresťanskému programu a druhá sa ani nedostala k slovu, ešte k tomu tí veriaci, čo volili všetko iné, že tam kandidoval niekto veriaci, to by spolu už naozaj mohla byť aj vládotvorná sila.

Ale **ne musíme pomýšľať hneď** na to, že by tu nutne mala vzniknúť ďalšia kresťanská politická strana. Za naše mnohé modlitby môže mať alebo pripravené pre nás aj niečo ešte nedávno neuveriteľné, a to sa práve aj ukazuje. Všimnime si, že sa niečo deje: Ten atentát na premiéra sa tak veľmi podobá na atentát z roku 1991 na Jána Pavla II.: mal zomrieť a prežil. - A teraz: päť výstrelov zblízka do tela, keď aj jeden je bežne smrteľný, a on prežil. V prvých kritických dňoch len podpredseda vlády ho denne navštevoval a informoval nás o jeho stave, a viditeľne v duchu pokory bez nenávisťi nevdojak nám prinášal atmosféru z tej nemocničnej izby. Nemohli sme si nevšimnúť, ako často spomenul modlitbu. V jednom vstupe aj dvakrát spomenul modlitbu. Akú atmosféru nám takto vyniesol z tej nemocničnej izby? - Tam sa muselo niečo úžasné diať. Aj to dosiaľ nami vnímané "menšie zlo" sa môže ukázať napokon ako dobro. Že vyšlo z komunizmu - všetci sme vyšli z komunizmu, kto z nás nebol pionier, zväzák... Ale dnes si už z komunizmu ponechalo len to, čo bolo v ňom dobré. To zlé, bojový ateizmus, už tu nemá ani stopy. A že v komunizme mohlo byť aj niečo dobré? - Aj muselo: Zlo je nebezpečné len keď je do neho primiešané aj nejaké dobro. A v komunizme bolo primiešané niečo z kresťanstva, ved' sa aj hovorilo, že Kristus bol prvý komunista. To dobré, ktoré si táto politická denominácia ponechala z komunizmu je veľmi podobné sociálnemu učeniu Cirkvi. A potom, ak má niekto viesť krajinu, musí mať aj pevnú ruku a veľkú odolnosť. Byť lídrom sa musí človek aj narodiť. A náš premiér takým lídrom nesporne je. Narodil sa na sviatok Sedembolestnej. A čo ak nám

ho naša Patrónka dala a teraz nám ho dala druhý raz, utrpením očisteného, keď mu zachránila život? Má vo svojom tíme mnoho veriach a to sa ukázalo aj na ich správaní po atentáte, že v ňom naozaj obstáli vyslovene v kresťanskom duchu. Aj náš premiér, aj novozvolený prezident, pochádzajú z veriacej katolíckej rodiny. - Teda nelamentovať o tom, čo nemáme, ale prijať to, čo tu máme, čo nám bolo dané, modliť sa za to a spolupracovať s nehom. Mali by sme ich my, veriaci, "vziať medzi seba", ako svojich a vzájomne si pomáhať žiť kresťanstvo v našej spoločnosti. Takúto úlohu by mohlo za nás voličov vziať na seba niečo, čo by vzniklo v tejto novej Nadácii Fides et Ratio ako platforma pre ideovú a charakterovú formáciu verejného života, pre kresťanskú politiku, pre návrat ku kresťanskému Slovensku.

Príležitosť tu je, akoby spadla z neba. Skúsme sa k nej prihlásiť a nečakajme, že sa o nás niekto iný postará. Veď sa modlíme a tak si máme možnosť vymodliť spomedzi seba tých, čo budú vedieť pre kresťanstvo niečo urobiť, využiť aj moderné komunikačné prostriedky, možno pre začiatok vytvoriť niečo na webe, kde budú určité "priečinky" pre tých, ktorí hľadajú pravdu, pre svedectvá, pre postrehy zo spoločenského i politického života a podobne. Ak nadobudne táto platforma aj nejakú väčšiu silu a legitimitu, môže rokovať s politickými subjektami, s veriacimi kresťanmi v nich a tak napomáhať ich zjednoteniu, ich kresťanskej autentickosti a úspešnosti.

Po nových Turícach bude musieť byť aj "nová evanjelizácia". Veď v rôznych kvízoch môžeme vidieť, ako mladá ba i stredná generácia už o kresťanstve nič nevie. Encyklika "Fides et Ratio" hovorí o harmónii vedy a rozumu. Mohol by vzniknúť web, na

ktorom by hladajúci mladí ľudia mohli nájsť vedecko-populárne články od autorov, ktorí nimi smerujú k poznaniu Boha - Stvoriteľa. Tak by títo mladí ľudia mohli nadobúdať úctu a obdiv k prírode a cez ňu nájsť aj toho, ktorý ju stvoril. Napríklad aj taký článok o genetickom kóde v tomto čísle nášho časopisu môže byť silným impulzom na zamyslenie. Keď taká miniatúrna bunka ľudského zárodka, vlastne len drobná krehká bublinka, nesie v sebe príkaz na vybudovanie ľudského tela so všetkou jeho zložitou, potom aj celé tvorstvo, celý vesmír musel byť tak účelne zariadený len podobným príkazom nesmiernej inteligencie. Papier je len hmota - matéria. Atrament, ktorým je na ňom niečo napísané, je tiež len hmota. Ale na tom papieri je aj myšlienka. Každý, kto ho vezme do ruky, prečíta tú istú myšlienku. A tá tam je, ale nie je hmotná. Takto aj program, teda myšlienka, ktorá riadi výstavbu ľudského tela z jednej bunky je síce viazaná na DNA, ale nie je to ani hmota ani energia, a predsa tam je. A ako v ľudskom DNA, tak aj v celom vesmíre musela byť taká nehmotná myšlienka, ktorá riadi jeho vývoj chceným smerom. Až napokon: "A Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami."

Keď mladý človek, vychovaný bez viery, nadobudne úctu k základnému princípu všetkého tvorstva, nadobudne úctu k životu, začne chápať zmysel potreby poriadku, prečo niečo áno a niečo nie, prijme to skôr, než cez nejaké prikázania viery, ktorú nepozná. A čas milosti napokon napomôže aj nájsť Boha - vieru v "osobného Boha", ktorú vyznal aj veľký vedec Einstein, keď sa ho pýtali, či verí v Boha. On to upresnil: "Verím v osobného Boha." A takému sa už dá povedať: "Otče náš!" - Pripravme teda toho priviazaného oslíka pre blížiaci sa čas milosti.

AV

Náboženský analfabetizmus

Náboženská nezalost' je masovo rozšírená, čo nezostáva bez ťažkých následkov. Je teda nanajvýš potrebné nové nadšenie pre náboženské poznanie.

"Kto je Duch Svätý?" - tak znela nedávno otázka jedného katechéta pri príprave na birmovanie a dostal na ňu pohotovú odpoveď: "Duch Svätý je holubica". Táto príhoda, ktorá sa skutočne odohrala pri vyučovaní, príkladne ukazuje, že žijeme v čase náboženského analfabetizmu. Dnes skusujeme, ako je náboženské poznanie nedostatočné nielen u nejakých vzdialených, ale aj v našich vlastných radoch. Náboženské vzdelanie musí byť stále obohacované, aby stál život viery na dobrom a trvalom základe.

Napriek tomu, že by dnes bolo ľahké neustále rásť v poznaní čohokol'vek, tak aj poznatkov o viere, aj tak si dnes človek chce vystačiť s náboženskými vedo-

mostami, ktoré sa naučil možno ešte v škôlkarskom veku a aj tie si len čiastočne uchoval. Je na mieste otázka, kedy sme mali naposledy v rukách katolícky katechizmus alebo posilnili svoju vieru čítaním o pravdách, prehlbujúcich vieru.

Najmä v dnešnej dobe je vytrvalé zaobzeranie sa vierou veľmi dôležité, lebo náboženská nevedomosť vedie k náboženskej nemote. Neraz sú naši veriaci v diskusiách s inak veriacimi prekonaní, pretože málo vedia o svojej viere. To vedie k tomu, že človek s ostychom mlčí, keď by mal aj mohol vyznávať svoju vieru, a predsa naša katolícka viera je plnou pravdou a lepšie argumenty sú preto stále na našej strane. Poznať ich, to je kresťanská povinnosť. A bodka.

Pretože s poznaním a vedomosťami stúpa odvaha aj nadšenie vyznávať Krista pred ľuďmi: "Bol som naplnený vierou,

preto som o nej aj svedčil" (Ž 115,1).

Kto prenikne hlbšie do tajomstiev viery, zažije skúsenosť sv. Pavla: "Hlásaním evanjelia sa totiž nechválím, je to nevyhnutnosť, ktorá je mi uložená. Áno, beda by mi bolo, keby som evanjelium nehlásal." (1Kor 9,16) Hlboká znalosť viery necháva zažiť nezastupiteľnej katolíckej pravde, tým človek bude len radostný a vdáčný, navzdory dnešným ťažkostiam vo svete aj v Cirkvi, že smie byť katolíkom a pocíti túžbu, aby aj iní ľudia mali účasť na tomto poklade.

Dnes mnohí ľudia neprídu do kontaktu s kňazom. Teda laik je o to viac vyzvaný, aby sa stal zvestovateľom viery tam, kde denne žije: na pracovisku, v škole, na univerzite, v spoločenstvách, v združeníach.

Keď naopak viera nie je nesená jej solidnou znalosťou, nemôže človek túto misionársku úlohu prijať a je náchylný k omylu, povere a nevereckej úžere najmä v prostredí, kde sa viera stratila.

Náboženská povrchnosť a ľahostajnosť prichádzajú preto, že ľudia sú nábožensky ne-
vzdelaní. "Človek môže milovať len to, čo po-
zná," píše sv. Augustín vo svojom "Vyznaní".

Stále znova sa objavuje otázka, prečo
ľudia vieru opúšťajú. Či snád' našli lepšie
argumenty? Zaiste nie! Často stojí na za-
čiatku odvracania sa od viery neznalosť
alebo jej len vonkajšia znalosť bez vnú-
tornej skúsenosti, nasledovaná životom,
ktorý sa priateli s hriechosťou. Keď sa to
spojí s úmyslom nevedieť, aby nemuselo
dôjsť k obráteniu a aby sa mohlo svedomie
ľahšie umlčať, vtedy vyhrala bludná cesta -
zblúdenie. V pápežskom okružnom liste o
náboženskej výchove (Acerbo nimis) píše
svätý pápež Pius X.: "Máme zato, že veľká
časť tých, ktorí budú naveky zavrhnúť,
musí toto nešťastie bez konca trpieť preto,
že nechceli poznať pravdy viery, ktoré musí
človek nevyhnutne poznať, aby bol započítaný
medzi vyvolených."

Popri solídnom poznaní právd viery je
potrebné úsilie o čistý, od hriechu odvra-
tený život, aby sa viera nestratila, ale aby
bola plodná a živá. Kto je v hmle, nevidí
slnko... Najsvätejší Boh je prístupný len
čistému srdcu a srdcu, ktoré túži po ňom:
"Rovnako ako je zbytočné otvárať oči, keď
človek sedí vo tme, rovnako je zbytočné
byť vo svetle, keď neotvoríte oči." (sv.
Augustín). Otvárame naše oči vo svetle
vtedy, keď náboženské vzdelávanie ne-
chávame, aby sa stalo naším každoden-

ným chlebom a žijeme vieru v dobrých
skutkoch. - Prečo neprečítať denne v
katechizme jednu otázku a jednu odpoveď,
prípadne ďalší deň si ju zopakovať a
ďalší prepracovať? O to plodnejšie bude
toto krátke cvičenie, ktoré netrvá dlhšie
ako päť minút, keď bude spoločne vyko-
návané v rodinách, napríklad v spojení s
večernou modlitbou alebo po ukončení
spoločného obeda.

Prvá a najpodstatnejšia zvestovateľská
úloha voči deťom spočíva na rodičoch.
Treba ju brať vážne, zapustiť korene vo
viere na základe zvedavých otázok do-
rastajúcich detí. Bolo by príliš málo vložiť
náboženskú výchovu len do tretích rúk a
spoliehať sa na schopnosti katechéto-
v, lebo okrem katechetického vyučovania je
potrebné denne sa stretať s učením viery
v praktickom živote, aby mohol vzniknúť
v priebehu rokov pevný základ viery.

Preto rodičovský domov našej doby
stojí pred výzvou, aby napravil falošné
predstavy viery, ktorým sú deti vo svojom
každodennom prostredí vystavené, naj-
mä v škole. Výzva k rodičom predpokladá,
aby sa zo svojej strany horlivo snažili o
prehlbovanie aj svojej viery.

Aby strom mohol prinášať dobré ovo-
cie, potrebuje hlboké korene. Znalosť
právd viery možno prirovnať ku kore-
ňom, ktoré sú predpokladom pre to, aby
človek prinášal vo svojom kresťanskom
živote ovocie. Oboje je dôležité - pozna-

nie i skutky: "Uvádzajte to slovo v skutok.
Nebudte len poslucháčmi, ktorí klamú
seba samých! Kto počúva slovo a neuvá-
dza ho v skutok, podobá sa mužovi, ktorý
pozoruje svoj obličaj v zrkadle. Pozrie sa v
zrkadle na seba, odíde a zabudne na to,
ako vyzeral." (Por. Jk 1-22-24).

Preto nestačí púhe odovzdávanie po-
znania. "Viac horieť než svietiť," hovorí sv.
Bernard z Clairvaux. Pre vyslanca viery by
malo byť radosťou rozhodné dosvedčo-
vanie a sprostredkovanie viery vlastným
životom. To bude aj najlepším základom
pre to, aby odovzdávanie viery nebolo len
púhe hovorenie a učenie sa naspamäť, ale
že prenikne, uchytí sa a nadchne rovnako
tak hlavu ako i srdce, rozum i vôľu.

Keby sa katechéza zmierila s tým, že by
bola len púhym sprostredkovaním infor-
mácií, nezapustila by viera hlboké korene,
ktoré potrebuje k tomu, aby bola nosným
základom pre večný život. Celý človek
musí byť zachytený, ako trefne vyjadruje
odpoveď na prvú katechetickú otázku:
"Sme na zemi preto, aby sme Boha pozna-
li, jemu slúžili, jeho milovali a tak raz prišli
do neba." Cesta katechézy ide z hlavy do
srdca - až tak sa naučíme abecedu viery a
sme pripravení aj hovoriť a odpovedať vo
svojom prostredí slovami, životom a neza-
meniteľnou srdečnosťou "o nádeji, ktorá
nás nesie." (por. 1Pet 3,15).

(Podľa Informationsblatt - red.upravené)

LEN S PÁPEŽOM

**"Vráťte sa všetci na cestu plnej,
učenlivej a poslušnej jednoty s pápe-
žom, ak chcete zotrvať v pravej viere
a vernosti Kristovi a jeho evanjeliu."**
(8.2.1990)

Mnohí na toto zabúdajú. Správajú sa
tak, akoby vernosť pápežovi bola len
vernosťou samotnému pápežovi, nie aj
vernosťou evanjeliu a Ježišovi. Ale kto
chce byť verný evanjeliu, ten musí byť
verný celému evanjeliu, nie len tomu, čo
si z neho niekto vyberie. Keď niekto nie je
verný tomu, čo sa v evanjeliu hovorí o pá-
pežovi, ten už nie je verný evanjeliu. A to,

čo evanjelium hovorí o Petrovi, to je pove-
dané o pápežovi, o každom pápežovi, veď
Ježiš neustanovil Cirkev pre jednu gene-
ráciu súčasníkov, ale až do konca sveta. A
čo teda evanjelium hovorí o pápežovi, to
hovorí o ňom Ježiš. To hovorí Ježiš aj o te-
rajšom pápežovi Františkovi. Kto sa dnes
odvráti od pápeža Františka, ten už nie je
verný evanjeliu ani Kristovi.

**"Vráťte sa všetci na cestu plnej,
učenlivej a poslušnej jednoty s pápe-
žom, ak chcete zotrvať v pravej viere
a vernosti Kristovi a jeho evanjeliu."**
(8.2.1990)

Ale to nie je všetko. Dnes treba byť
verní aj Márii, lebo nastala doba jej boja,
ktorým Boh ešte v raji poveril práve ju.
Nastala noc a ako v noci slnko nesvieti,

ale svieti nám jeho odraz z mesiaca, tak
teraz Mária je tým "Mesiacom", ktorý
má osvetľovať túto duchovnú noc dejín.
Preto sme práve v tejto dobe potrebovali
naisto vedieť, že Ona je už Nanebovzatá,
prijatá do života samého Boha, toto sme
sa "dozvedeli" práve pre túto dobu, lebo
teraz nastala nutnosť toto vedieť, preto
len v nedávnych rokoch, ktoré starší z nás
ešte pamätajú, bola vyhlásená dogma o
Nanebovzatí Márie. A po fatimskom zja-
vení Cirkev uznáva aj zadostučinenie nie
len za urážky voči Bohu, ale aj zadostu-
činenie za urážky voči Nepoškvrnenému
Srdcu Márie. A tiež aj zasvätenie sa Márii,
o ktorom ešte dnes niektorí váhajú, či nie
je slobodno zasväcovať sa iba Bohu.

Takto sa Boh približuje k ľuďom. Najprv
jediný Boh, potom Trojjediný Boh, už aj

Bohočlovek, a v evanjeliu čítame, ako Ježiš pripomenul Židom, že už v Starom zákone čítali, že tých, ktorým bolo dané slovo Božie, nazýva "bohovia ste", a aj toto sa už naplnilo na Márii, prijatej do života Trojediného Boha. A je to biblické, predpovedané ešte v raji, keď ju Boh ustanovil proti svojmu nepriateľovi, pekelnému hadovi, tam ukázal, že tu na zemi od nej začína.

Takto sa Boh približuje k človekovi, ale v tej nesprávnej nábožnosti ho odtláčame

od seba do výšin. - Takto Boh ide dejinami, najprv sám, potom prišiel tesár z Nazarete a tí, čo ho neprijali, ostali stáť mimo, už nejdú s Bohom vpred dejinami spásy. Teraz prišla Mária a tí, čo ju neprijali, už ostali stáť mimo, lebo k víťazstvu Boha na tejto zemi sa ide aj s tým Tesárom, aj s Máriou, kto nie, ten zostal stáť mimo, už ku konečnému víťazstvu Boha dejinami spásy nepokračuje.

Dnes, v hlbokoj duchovnej tme, nám

Slnko svieti len cez Mesiace, ktorý odráža svetlo Slnka, keď ono "muselo" vydať svet skúske tmy. A svetlo Mesiaca je dnes našou záchranou, a je veľmi jasné:

"Predovšetkým musíte byť spojení s pápežom, lebo jeho ustanovil Kristus za základ svojej Cirkvi.

Dnes sa len ten môže zachovať vo viere, kto zostane v jednote s pápežom. Počúvajte ho, nasledujte ho, odvážne rozširujte jeho učenie." (30.8.1984) AV

P. Mirczyslav Piotrowski TChr:

Hľadajte a nájdete

(2. pokračovanie)

Neuveriteľný príbeh obrátenia Scotta Hahna, jedného z najvýznamnejších súčasných amerických katolíckych teológov svedčí o tom, že úprimné a nekompromisné hľadanie pravdy vedie vždy k odhaleniu, že plnosť Božieho zjavenia je možné nájsť len v Katolíckej cirkvi.

(Pokračovanie z minulého čísla, kde sa Hahn začal potýkať s prvými pochybnosťami, pokračuje na svojej ceste hľadania:)

Na ceste do Katolíckej cirkvi

Šťastnou súhrou okolností sa do Scottovho vlastníctva dostala cenná zbierka kníh, ako sa neskôr ukázalo, známeho katolíckeho kňaza, biblistu. Po večeroch venoval dlhé hodiny čítaniu tých katolíckych kníh a bol uchvátený ich hĺbkou. Za niekoľko týždňov sa v ňom zrodilo silné presvedčenie, že ho Kristus volá do Katolíckej cirkvi. Bola to myšlienka, ktorá ho vydesila, lebo bol až do toho času presvedčený, že žiadny mysliaci kresťan nemôže byť katolíkom. Začal Boha vrúčne prosiť o svetlo a o rozpoznanie toho, či je skutočne plnosť zjavenej viery v Cirkvi katolíckej.

V tom čase viedol Scott dlhé teologické debaty so svojím priateľom Gerrym Mataticsom, ktorý bol Bibliou úplne fascinovaný, ale zároveň Katolícku cirkev nenávidel. Scott sa mu zdôveril s tým, že vlastní početnú zbierku katolíckych kníh a že pri ich čítaní objavil existenciu najskvelejších svetových teológov, takých ako Joseph Ratzinger, Jean Danielou, Hans Urs von Balthasar, Henri de Lubac a R. Garrigou-Lagrange. Gerry sa o tom chcel sám presvedčiť, preto v priebehu jedného me-

siaca prečítal všetky knihy, o ktorých mu Scott hovoril. Po ich prečítaní došiel k záveru, že celá doktrína Katolíckej cirkvi má biblické zdôvodnenie a že katolícka viera je neoceniteľným pokladom pre každého človeka. Gerry spoločne so Scottom sa pokúšali nájsť nejaké chybné body katolíckej doktríny. Avšak vždy našli odpoveď, ktorú nemohol nikto spochybniť..

Posledná prekážka - mariánsky kult

V tom čase niekto Scottovi poslal poštu ruženec z umelej hmoty. Keď sa naň zadíval, uvedomil si, že pred ním zostala len jedna prekážka v prestúpení do Katolíckej cirkvi, a to kult Panny Márie. Scott v tichu svojej pracovne prosil v modlitbe z celého srdca, aby dokázal porozumieť tomu, čo Katolícka cirkev učí o Márii, Matke Krista a potom sa po prvý raz pomodlil ruženec, do ktorého vložil úmysel po ľudskej stránke úplne beznádejný. O tri mesiace sa presvedčil, že jeho prosba bola vyslyšaná. Poďakoval Bohu za jeho nekonečné milosrdenstvo a odprosil ho za svoju slepotu a nevďačnosť. Od tejto chvíle sa začal denne modliť ruženec. Uvedomil si, že modlitba ruženca čerpá celú svoju moc z tajomstiev Vtelenia a že je naozaj skutočnou zbraňou proti silám zla. Boh si vybral Máriu, aby sa v jej lone Druhá osoba Svätej Trojice stala skutočným človekom a dokonala dielo nášho vykúpenia.

Zvesť o zblížení sa Scotta s Katolíckou cirkvou, o jeho flirte s "babylonskou neviestkou" sa rozletela medzi jeho priateľmi a známymi. Jeden z nich, Chris, Scottovi zatelefonoval a ironicky sa opýtal, či sa už klania Márii. Scott poprel, že by sa katolíci Márii klaňali, ale že si ju ctia. Chris ale tvrdil, že to pre neho nie je žiadny rozdiel, nakoľko česť, vzdávaná Márii katolíckmi, nemá žiadne biblické opodstatnenie.

Scottova odpoveď bola rozhodná. Najprv priateľovi objasnil, že Ježiš žil podľa prikázania Desatora, čiže aj plnil prikázanie "cti otca svojho i matku svoju." Hebrejské slovo "ctiť" znamená doslovne "vzdávať chválu". Ježiš Kristus ctí takisto nebeského Otca, ako i svoju pozemskú matku, Máriu. Je samozrejme, že všetci, čo v Krista veria, ho majú nasledovať a Márii vzdávať česť tak, ako to robil on. To je hlavný motív mariánskeho kultu v Katolíckej cirkvi - nasledovanie Krista. V Biblii čítame: "Blahoslaviť ma budú všetky pokolenia" (Lk 1,48) Ružencová modlitba je len naplnením týchto slov evanjelia.

Scott sa presvedčil, že každodenná modlitba ruženca mu pomáha odhalovať teologický zmysel biblických textov. Táto modlitba v ňom rozvíjala zmysel viery, teologickú intuíciu a zároveň obohacovala intelektuálne schopnosti, učila "logike lásky".

Scott spoznával vnútorný život Najsvätejšej Trojice ako jedinej večnej Svätej rodiny: Otca, Syna a Ducha Svätého. Bol už presvedčený, že to pozemské zobrazenie Svätej rodiny sa nachádza v Katolíckej cirkvi.

Pápež a učiteľský úrad Cirkvi

Aby sa utvrdili v tom, že sú na správnej ceste, Scott a Gerry si dohodli stretnutie s jedným z najslávnejších kalvínskych teológov - s doktorom Johanom Gerstnerom, ktorý Katolícku cirkev vykresľoval ako "satanovu synagogu". Počas diskusie žiadal o biblické zdôvodnenie inštitúcie pápežstva. Scott vtedy poukázal na text Mt 16,17-19, v ktorom Ježiš dáva Šimonovi nové meno - Peter (čiže Skala): potvrdzuje, že na ňom vybuduje svoju Cirkev a odovzdával Petrovi kľúče od nebeského kráľovstva. Keď Ježiš hovorí o "kľúčoch od kráľovstva", nadväzuje na text Iz 22,20-22, v ktorom čítame, že kráľ Ezechiáš menuje Eljakima novým správcom svojho

paláca a odovzdáva mu "klúče od kráľovstva". Keď Ježiš odovzdal Petrovi "klúče od kráľovstva", ustanovil teda Petrov primát, aby v jeho mene riadil Cirkev, ktorá je jeho kráľovstvom na zemi. Úrad Petrovho primátu je odkazovaný ďalším nástupcom.

Scott vysvetľoval, že v jadre Svätého písma je zmluva chápaná ako svätý rodinný zväzok Boha s ľuďmi, a preto biblická koncepcia Božej rodiny dáva zmysel celému učeniu Katolíckej cirkvi. Hovorí o Márii ako o Matke všetkých veriacich, o pápežovi ako o otcovi, hovorí, že svätí sú našimi bratmi a sestrami a že liturgické sviatky sú rodinnými slávnosťami.

Počas mnoho hodín trvajúcej diskusii s doktorom Gerstnerom sa Scottovi a Gerry-mu nedostalo uspokojujúcich odpovedí, čo ich ešte viac utvrdilo v presvedčení o pravdivosti katolíckej doktríny. Cítili sa podvedení Lutherovou a Kalvínovou doktrínou.

Dali Gerstnerovi na vedomie, že odvtedy, čo Luther spretrhľal zväzky s Katolíckou cirkvou, vzniklo okolo 25000 rôznych protestantských denominácií a podľa mienky odborníkov sa každý týždeň oddeli päť nových. Každý z týchto odštiepenecov tvrdí, že ich jedinou autoritou je Biblia a že sa opierajú o Ducha Svätého. Scott použil porovnanie so vznikom Spojených štátov amerických. Zakladatelia USA sa neobmedzili na napísanie ústavy, ale vytvorili štát, ktorý má prezidenta, senát, kongres a najvyšší súd. Úlohou štátnych inštitúcií je interpretácia ústavy a vtelenie jej zásad do života. Ak je niečo také nutné pre riadenie jedného štátu, o to viac sú potrebné zodpovedajúce štruktúry pre riadenie spoločenstva Cirkvi, ktorá zahr-

ňa celý svet. Ježiš povedal Petrovi: "Ty si Peter (čiže Skala) a na tej Skale postavím svoju Cirkev a brány pekelné ju nepremôžu." (Mt 16,18) Okrem Svätého písma a svojho Ducha nám dal Ježiš Cirkev, v nej učiteľný úrad s pápežom, biskupmi a konciliami, ktorých úlohou je riadne interpretovanie textov Svätého písma a ich vtelenie do života.

Scott Gerstnerovi objasnil, že Biblia nikde netvrdí, že slovo Božie je len vo Svätom písme. Naopak hovorí jednoznačne, že slovo Božie je prítomné v Tradícii Cirkvi (2 Sol 2,15; 3,6) a takisto v jej učení a hlásaní (1 Pet 1,25; 2 Pet 1,20-21; Mt 18,17). Vo Svätom písme sa nachádza potvrdenie katolíckej zásady solo verbum Dei - "jedine slovo Božie". Ale nie je tam potvrdenie protestantského sola scriptura - "jedine Sväté písmo". Doktor Gerstner zaryto tvrdil, že učenie pápežov a koncilov je v rozpore so Svätým písmom, ale nedokázal uviesť žiadne zásadné argumenty na podporu svojich tvrdení. Scott ho prosil o upresnenie, ktoré interpretácie Písma má na mysli. Vieme, že kánon textov Nového zákona bol definitívne schválený v roku 393 na synode v Hippo a potvrdený o štyri roky neskôr na synode v Kartagine. Výsledky týchto dvoch synod boli predložené pápežovi, ktorý ich schválil. Tak teda existuje neomylná autorita Cirkvi, rozhodujúca konečne o tom, ktoré texty sú kánonické a ktoré nie a podáva ich odpovedajúcu interpretáciu.

Neomylnosť pápeža

Gerstner však oponoval a pýtal sa, na akom základe katolíci tvrdia, že Kristus Petrovi zaistil neomylnosť jeho učenia.

Scott potom poukázal na fakt, že protestanti rovnako ako katolíci sú presvedčení, že Kristus Petrovi zaistil neomylnosť, o čom svedčia dva Petrove listy, ktoré sú súčasťou Svätého písma Nového zákona. Niet teda dôvodu na pochybnosti, že tú neomylnosť Peter mal a majú ju i jeho nástupcovia, keď v Kristovom mene vyučujú o zásadách viery a morálky.

Ak veríme, že knihy Nového zákona sú neomylným slovom Božím, je potom absurdné tvrdenie, že boli ustanovené pápežmi a konciliami, ktoré v tých veciach nemajú Bohom im udelený dar neomylnosti.

Napriek týmto argumentom Gerstner naďalej tvrdil, že pre protestantov okrem Svätého písma neexistuje žiadna neomylná autorita, a čo sa týka kánonu kníh Nového zákona, že máme k dispozícii len omylnú zbierku neomylných dokumentov.

Scott a Gerry boli rozčarovaní priebehom tej diskusie a divili sa tomu, aké úbohé a rozporuplné je posolstvo protestantskej kresťanskej tradície. Je predsa logické, že poslednou autoritou pre každého kresťana má byť buď Biblia a Cirkev, alebo žiadna z nich.

(Pokračovanie nabudúce)

Boh aj dnes koná zázraky uzdravenia

(Príbeh lekára, ktorý vyzýva znovu objaviť dar uzdravovania, ktorý dal Boh svojim učeníkom.)

Obzerám sa späť na štyridsať rokov svojho lekárskeho pôsobenia. Od roku 1981 som šťastne ženatý s mojou ženou Marlies. Keďže som bol ovplyvnený svojimi rodičmi - otec lekár a matka učiteľka - začal som skoro v rámci svojho povolania poriadať prednášky, najprv na čisto lekárske témy. Moja impulzívna povaha ma viedla k narastajúcemu zaťaženiu v povolani, ktoré viedlo po skončení štúdia detí, napriek môjmu predsavzatiu konečne menej pracovať a napriek opakovanému

varovaniu mojej manželky, nevyhnutne k prepracovaniu a zničeniu môjho zdravia.

Od Boha som sa hriechne odlúčil, nechal som jeho najprv tichých a neskôr i hlasitejších znamení a vyhrieval som sa na výslni svojich odborných úspechov. Boh, presahujúc všetko ľudské pomyslenie, zasiahol v roku 2008 úderom hromu do môjho života: diagnóza rakovina prostaty, operácia, len tri dni v nemocnici (!) a neochvejné pokračovanie v práci - pri spätnom pohľade nepochopiteľné.

Pokračovanie nádorového ochorenia napriek liekom proti rakovine vyžadovalo v roku 2010 intenzívne ožarovanie trvajúce mesiac, čo mi nebránilo v tom, aby som denne pracoval, namiesto toho, aby som premýšľal, čo mi On chce povedať. Ožarovanie neodstránilo rakovinu, viedlo skôr k ťažkým poškodeniam, vrátane krvácajúmu zápalu čreva.

V roku 2012 bol nutný akútny odvoz do nemocnice, priamo z ordinácie (!) kvôli značnej strate krvi. Na nasledujúci deň bola stanovená operácia na zavedenie umelého vývodu čreva bez možnosti spätnej operácie.

V noci pred tým som sa modlil s po-

hľadom na Ukrižovaného v nemocničnej kaplnke: Nech ma minie tento kalich! Boh musel mňa, odbojného, prinútiť predstúpiť pred jeho tvár.

Moja žena vyvolala modlitebnú reťaz. Keď chcel operatér nasledujúceho rána pristúpiť k operácii, krvácanie sa zastavilo. Bolo to vylisovanie modlitieb?

Krvácanie sa čoskoro obnovilo. Dnes viem, že Ježiš by ma nemohol ináč donútiť k disciplíne. Niekoľko mesiacov ma vozili denne sanitkou k špeciálnemu ošetrovaniu na kliniku, dostával som stále krvné konzervy. Moja žena objednala púť k Matke Božej do Fatimy. Odmietol som, umrieť môžem aj doma. Marlies ale na tom trvala, neustále sa modlila, ja som dostal pred odletom dve krvné konzervy.

Matka Božia musela zrejme modlitbu prijať, lebo odvtedy som už žiadnu konzervu nepotreboval. Síce som začal pripravovať ako poďakovanie prvú prednášku o lekárske nevysvetliteľných uzdraveniach, ale začal som znovu so svojou lekárskou praxou, pohrďajúc už tak významnými Božími znameniami. Až keď sa v roku 2014 dostavili veľmi bolestivé poškodenia následkom ožarovania na močovom mechúri spojené s krvácaním a keď ochoreli a zomreli na rakovinu moji známi, začal som chápať Božie znamenania a vedenie - buď vôľa tvoja! - a dal som sa ako lekár do služby hlásania predovšetkým zázračných skutkov Pána.

"Heiland" (Spasiteľ) je odvodené od staronemeckého slova "heilant", čo znamená uzdravovať. Uzdravujúci Ježiš stojí v strede záujmu, pretože poriadam tieto prednášky o uzdravovaní k väčšej sláve Božej, aby som oslavoval Boha, len jeho. "Ja som Pán, ktorý ťa uzdravuje." (Ex 15,26)

V Starom zákone sú choroby a smrť následkami viny a hriechu, každopádne hriechu dedičného. Napriek tomu sa i tu predstavuje Boh milosrdný tým, že nám dáva nádej na odpustenie hriechov a na uzdravenie. V Žalme 103 čítame: Veleb Pána, moja duša... nezabúdaj na žiadne z jeho dobrodení... ktorý ti odpúšťa všetky urážky, ktorý ťa lieči z každej choroby."

V Novom zákone sa zjavuje Boh vo svojom Synovi, Ježišovi Kristovi, ako uzdravujúci Boh na zemi. "Všetci, čo mali chorých postihnutých rozličnými chorobami, mu ich pri západe slnka privádzali, on kládol

ruky na každého z nich a uzdravoval ich." (Lk 4,40) Jednoznačné poukázanie na to, ako dôležité bolo pre Ježiša uzdravovanie chorých, a ako si v nasledovnom objasníme, je dôležité aj v našich dňoch.

Ako veľmi by som si priať, aby v kázňach a cirkevnej praxi boli zázraky Ježišových uzdravení - ktoré nie sú vôbec len symbolické, ale naozaj skutočné - boli zodpovedajúcim spôsobom docenené. Uzdravenie sa dnes považuje za primárnu úlohu modernej medicíny - aký základný omyl! Starí lekári poznali ešte príslovie: "Medicus curat, Deus sanat" (Lekár lieči, Boh uzdravuje). My, lekári, sme nástrojmi Božími, nič menej ale ani nič viac!

Poslanie modernej medicíny, práca vedcov, lekárska veda, to sú časti stvorenia Božieho, ktoré ešte nie je ukončené. Aby sme si to ujasnili: Bez Božieho pôsobenia by sa nemohli uzdraviť ani tak malé zranenia, ako sú odreniny či rezné rany. Potom nastupuje uzdravujúci proces Božou liečivou silou.

Zázračné uzdravenia, ktoré sa udiali skrze učeníkov ako nástrojov Ježišových, sú nápadným svedectvom tejto božskej liečivej sily, ako dosvedčuje Písmo: "Cestou uvideli človeka od narodenia slepého. Jeho učeníci sa ho pýtali: »Rabbi, kto zhršil, on, alebo jeho rodičia, že sa narodil slepý?« Ježiš odpovedal: »Ani on, ani jeho rodičia nezhršili, ale majú sa na ňom vyjaviť skutky Božie.« (Jn 9,1-3) Jednoznačnejšie to ani vyjadriť nemožno.

Zázračné uzdravenia sú teda prejavmi živého Boha. Keď sám Ján Krstiteľ, trpiaci v Herodesovom žalári, zapochyboval o Ježišom božstve, dal mu Ježiš sám na vedomie, že práve zázračné uzdravenia sú dôkazy o Bohu: "Práve v tej chvíli uzdravil mnoho ľudí z chorôb, neduhov, od zlých duchov a mnohým slepým navrátil zrak. Potom odpovedal poslom: »Chodte a povedzte Jánovi, čo ste videli a počuli: slepí vidia, chromí chodia, malomocní sa očisťujú, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa ohlasuje evanjelium.«" (Lk 7, 21-22).

Ježiš vedel, že jeho pozemské poslanie skončí na Golgote, požiadal a splnomocnil teda učeníkov, aby pokračovali v jeho zvestovaní slovom i činom (teda zázračnými uzdraveniami!)... "Zvolal Dvanástich a dal im moc a silu nad všetkými zlými duchmi a k uzdravovaniu chorôb. A poslal ich hlásať

Božie kráľovstvo a uzdravovať." (Lk 9,1-2) "Oni sa rozišli a všade kázali a Pán pôsobil s nimi a ich slovo potvrdzoval znameniami, ktoré ich doprevádzali." (Mt 16-20)

Po stáročia poznáme zázraky uzdravenia. Svätý Augustín podáva správu o 70 zázračných uzdraveniach počas dvoch rokov, čo bol biskupom v Hippo. Mnoho svätých, ako František z Assisi, Anton z Padovy, Rita z Cascie v stredoveku, Otec Pio v 20. storočí, uzdravovali za svojho života a uzdravujú svojim príhovorom aj dnes.

Vo svojich prednáškach o uzdravení som hovoril o lekárske a prírodovedecky nevysvetliteľných, ale jednoznačne dokázateľných uzdraveniach z bezvýchodiskovo pokročilých rakovinových ochorení, o okamžitých uzdraveniach z Parkinsonovej choroby, z oslepnutí, o uzdravení malého dieťaťa s ťažkým ochorením mozgu atď. Zázraky v Lurdoch sú lekárske analyzované, zázraky uzdravenia, súvisiace s Jánom Pavlom II. sú známe, sú to nepopierateľné dôkazy toho, že Ježiš uzdravuje aj dnes.

Lekárske skúmania eucharistických zázrakov z Lanciana a Lehnice sú dôkazy o Ježišovej prítomnosti v tele a v krvi v Najsvätejšej Eucharistii. Práve v priebehu omšovej obety sa stávajú pôsobivé uzdravenia. Viac viery, viac dôvery, vytrvalá modlitba a sved's odpustením by mohli spôsobiť aj dnes viac zázračných uzdravení. Existujú objektívne dôkazy, že lekári, ktorí sa modlia so svojimi pacientami, prípadne za svojich pacientov, dosahujú lepšie výsledky vo svojom pôsobení. Ježišovo milosrdenstvo a uzdravujúca moc sú nepretržité, musíme sa snažiť o to, aby sme ich vo zvýšenej miere využívali pre dobro mnohých chorých a trpiacich.

(Z Vision)

P. Andreus Hirsch FSSP:

„Ak je niekto z vás chorý, nech zavolá kňaza.“

(porovn. Jk 5, 14)

Ježišovo uzdravujúce pôsobenie u chorých zasahuje hlbšie, než aby im len navrátilo zdravie. Svojím znamením a mocným činom sa zjavuje ako Vykupiteľ a Boh. Ježiš chce ľudí oslobodiť od ich najťažších chorôb: od hriechov a vzdialení sa od Boha. Súčasne nám Sväté písmo ukazuje, že práve spravodliví, ako je Ježiš a bohobojní ľudia - napríklad proroci, apoštoli a Matka Božia, museli trpieť. Oni trpia z lásky za vinu iných, ktorí im svojimi hriechami priťažujú. V židovskom myslení boli hriech a choroba úzko zviazané. V ňom niekto ochorie kvôli svojim hriechom, iní kvôli hriechom svojich predkov. Nikto nech tu nehodí ako prvý kameňom, lebo nepoznáme presne súvislosti a všetci sme hriešni. Všetci trpíme následkami dedičného hriechu, svojich vlastných hrie-

chov a hriechov iných ľudí. Tu nezlepšime nič obžalobami, čo sú tiež len hriechy, ale tým, že sa budeme s milosťou a pomocou Božou sami snažiť a polepšovať.

Ježiš nám nesľúbil raj na zemi, ale večný život u Otca, čo dosiahneme nasledovaním kríža. On nás pri tom ale nenechá samých, ale predišiel nás príkladom. Pán nás sprevádza svojou milosťou a sviatosťami. Ježiš posielal k ľuďom apoštolov. Apoštoli hlásajú obrátenie, pomazávajú chorých olejom a uzdravujú ich (Mk 6, 12). Tak je tomu zaiste i v súvislosti s kázaním o obrátení, ktoré v sebe zahŕňa vnútorné obrátenie. Biskupi a kňazi sú nasledovníkmi apoštolov a majú tie isté úlohy. V Jakubovom liste (5, 14) je to zreteľne opísané: ťažko chorí majú povolať kňaza. Ten sa nad nimi modlí a maže ich olejom. Pán

chce chorých zachrániť, vzpriamiť, rovnako ako im odpustiť hriechy. Záchranou sa myslí v Novom zákone popri ochrane pred časnou smrťou aj ochrana pred smrťou večnou. (...)

Účinky pomazania chorých sú rozmanité. Hlavným je vrúcne spojenie s trpiacim Kristom, ktorý nás zachránil pred večnou smrťou. Prijatím sviatosti dostáva chorý útechu a najmä milosť. Ťažká choroba vždy ohrozuje na živote. (...) Udeľenie pomazania chorých môže podporiť aj telesné uzdravenie, alebo dokonca môže nastať aj uzdravenie. Človek je jednota tela a duše. Tento účinok však nemusí nastať vždy - hlavné je zamerať sa na Ježiša Krista a na večný život u neho. To je napokon cieľom nás všetkých a obsahom nášho života - láska k Bohu a k blízkym, ktorú máme žiť slovami a ešte viac skutkami. Bez pomoci a milosti Pána to pre nás nie je možné. Dôverujme v neho a prosme ho vždy o jeho milosť.

(Z Der Fels – redakčne upravené)

Viera a pochybnosť

(Zamyslenie nad textom evanjelia Mt 14, 22-33.)

Vráť sa teraz na miesto, kde si bol svedkom toho, ako Pán nasýtil niekoľkotisícový zástup. Lebo je dôležité, aby si sa zúčastnil aj obdivuhodnej dohry tejto neobyčajnej udalosti, ktorá sa pretiahla dlho do noci. Presvedčíš sa, že Ježiš vychováva svojich učeníkov nie len slovom, ale využíva i nečakané situácie, v ktorých môžu nečakane prežiť pravdu jeho slov. Bude to pre teba užitočné, keď ti bude hroziť nebezpečenstvo, že stratíš hlavu uprostred zmätkov a ťažkostí. Pros Ducha Svätého, aby upevnil tvoje presvedčenie, že ťa Ježiš nikdy nestráca zo zretelu a neprestáva na teba myslieť, ani keď sa ti zdá, že je od teba príliš ďaleko. K pevnej viere a dôvere, že sa na neho môžeš spoľahnúť, ťa môže posilniť práve dnešné stretnutie.

Neobyklá večera zázračného rozmnoženia chlebov vyvolala v zástupe nielen spokojnosť, ale i vzrušenie. Popularita proroka z Nazaretu neobyčajne vzrastá. Tu niekto prišiel s návrhom, že by mali Ježiša vyhlásiť za svojho kráľa. Nie div, že sa taká myšlienka takto nasýteným davom rýchle šíri. Dostala sa i k učeníkom. Predstava, že

by sa z jednoduchých rybárov mohli zrazu stať pobočníkmi a dôvernými izraelského kráľa, je aj pre nich lákavá. Také pomyslenie ľahko človekovi pomätie hlavu a zvädza k sebaoprečňovaniu. Pán sa však postará, aby aj ich aspirácie priviedol na správnu nieri. Ešte túto noc sa budú môcť presvedčiť, ako na tom v skutočnosti sú. Po vzrušujúcej hostine im Ježiš nečakane nariaduje, aby ihneď opustili toto miesto a tým aj klamné vyhliadky a vydali sa na nočnú plavbu smerom k druhému brehu. Splnenie tohto nepohodlného a priam nepochopiteľného príkazu pripraví Pánovi podmienky pre mimoriadnu lekciu.

Nežiadúci vývoj verejnej mienky zastaví Ježiš tak, že opustí zástup a ide na vrch sa modliť, čo musia všetci rešpektovať. Teraz je konečne sám na pustom mieste. Po vzrušujúcej činnosti je viac než užitočné využiť ticho a odlúčenosť k dokonalej usobranosti. Nauč sa z Ježišovho príkladu využívať vzácny dar samoty ako najvhodnejšej príležitosti na rozhovor s nebeským Otcem. Nauč sa zmeniť na hodnotu samotu aj uprostred ľudí a zužit-

kovať čo najlepšie dlhé minuty, vynútené nečinnosťou pri čakaní, státi, cestovaní. Tvoj Pán je vždy pripravený robiť ti toho najlepšieho spoločníka.

Medzitým čím viac sa loďka s učeníkmi vzdáľuje od brehu, tým sa plavba stáva náročnejšou. I skúsení rybári musia nasaďiť všetky svoje sily, aby si poradili s nečakaným vlnobitím a protivetrom. Nastala tma, ktorá len zvyšuje neistotu a zveličuje problémy. Zdá sa, že z cesty vôbec neubúda. Nastúp aj ty ku nim do loďky, zmietanej vetrom. Over si, aké ťažké je veslovať proti prúdu. Uprostred ťažkostí človek najskôr spoznáva svoju vlastnú slabosť. Ale práve vo chvíli, keď sa zápas so živlami stáva skutočne kritickým, ukazuje sa, že svojim verným je Pán vždy nablízku. Kráča im v ústrety po vlnách, lenže oni ho nepoznávajú. Dlhotrvajúce vypätie a nočná námaha vystupňovali ich vzrušenie do tej miery, že ich návrat božského Majstra najskôr vydesil. Títo ináč vetrom ošľahaní muži sa dokonca boja. Boha sa desia len tí, čo ho nepoznávajú. Na to, aby si Ježiša bezpečne rozpoznal, potrebuješ pohľad skutočnej viery.

Vychutnaj s nimi, aká je to úľava, počuť v takej zúfalej situácii Ježišov hlas a úte-

chynú výzvu: „Neboj sa, som to ja! Bud' pripravený vždy mi neochvejne dôverovať.“

Ten z apoštolov, ktorého Pán raz poverí, aby svojich bratov posilňoval vo viere, má práve v tejto vypätej situácii podstúpiť jednu zo zvláštnych lekcii. Jeho temperament ho podnecuje k obzvláštnej horlivosti, ale aj k neuváženej sebaistote.

Peter by sa rád uistil, že príznak, ktorého sa všetci zľakli, je skutočne Pán. Ale v tom prípade by sám chcel zakúsiť chôdzu po mori, nad ktorou celá posádka žasne. Pán jeho návrh bez námietok prijíma.

Keby Peter len plnil Ježišov pokyn a nemyslel na seba, bez problémov by prišiel až ku nemu. Keď začul Pánovo pozvanie: „Pod!“, nemyslí na seba, ani sa neobzerá na búrku, ktorá sa naokolo zdvíha. Tak konaj aj ty, Pán ťa predsa volá k sebe nie preto, aby si sa utopil, ale aby si prišiel k nemu aj po tých najneschodnejších cestách. Mysli len na Ježiša, u ktorého máš bezpečné spočinutie. Ak napriek tomu zvažáš, čo iné ti zostáva ako volať s pokornou dôverou: „Pane, zachráň ma!“ a chopiť sa pevnej ruky, ktorú ti Ježiš podáva.

Akonáhle Pán vstúpi s Petrom na loď, ktorej už hrozilo potopenie, vietor sa hneď utíši. Je v tom symbolika i prorocstvo: Po chmúrnej a búrlivej noci nastáva nový slnečný deň. Bude tomu tak vždy, kedykoľvek pripravíš Ježišovi miesto vo svojom srdci. Pripoj sa k unaveným učeníkom a klaňaj sa Božiemu Synovi. Upevni svoju dôveru v toho, ktorý nikdy neposieľa svojich verných do záhuby. Jeho spása je blízko tým, čo ho poslúchajú.

Kristus – Boh, ktorý je nad všetko, bud' zvelebený naveky! *(Brat Amadeus, Svätlo)*

KATECHÉZA

Svätého Otca Františka

Svätá omša (7)

Bohoslužba slova - vyznanie viery a prosby

Počúvanie biblických čítaní, ktoré sa predlžuje v homílii, reaguje na právo Božieho ľudu "v hojnosti dostávať z duchovného pokladu Božieho slova" (Úvod k omšovému lekciónáru, 45). Každý z nás, keď ide na omšu, má právo hojne obdržať dobre prečítané a dobre prednesené Božie slovo, ktoré je potom správne vysvetlené v kázni. Je to právo! Ak sa Božie slovo dobre neprečíta a diakon, kňaz či biskup o ňom zanietene nekáže, nedodržiava právo veriacich. Máme právo počúvať Božie slovo. Pán hovorí pre všetkých, pastierov i veriacich. Klope na srdcia ľudí, ktorí sa zúčastňujú svätej omše a ktorí sú rôzneho stavu, veku a životnej situácie. Pán svojím slovom utešuje, povoláva, podnecuje zárodoky nového a zmiereného života. Jeho slovo klope na srdcia a mení ich.

Chvíľa ticha po kázni preto dovoľuje duši, aby sa v nej usadila prijatá siatba a zrodilo sa predsavzatie privoliť k tomu, čo Duch Svätý každému človeku vnukol. Ticho po kázni... Krásne ticho ktoré tu má nastať a kedy má každý myslieť na to, čo si vypočul.

Ako pokračuje omša po tomto tichu? Osobná odpoveď viery sa včleňuje do vyznania viery celej Cirkvi, vyjadreného v Kréde... Vyznanie viery pri svätej omši

prednášame všetci. Symbol viery, prednášaný celým zhromaždením, je spoločnou odpoveďou na to, čo sa spoločne počúvalo v Božom slove (porovn. KKC, 185-197). Medzi počúvaním a vierou existuje podstatná spojitosť. Sú prepojené. Viera sa totiž nerodí z predstaviivosti ľudskej mysle, ale, ako pripomína sv. Pavol, "viera je z hlásania a hlásanie sa deje slovom o Kristovi" (Rim 10,17). Viera sa preto syti počúvaním a privádza k Najsvätejšej sviatosti. Prednášanie Kréda teda umožňuje, že liturgické zhromaždenie opätovne vyznáva "veľké tajomstvo viery skôr, než sa začne sláviť v Eucharistii." (Všeobecné pokyny k Rímskemu misálu, 67). Symbol viery púta Eucharistiu ku krstu, prijatému "v mene Otca, Syna a Ducha Svätého" a pripomína, že sviatosti možno pochopiť vo svetle viery Cirkvi.

Odpoveď na vierou prijaté Božie slovo sa potom vyjadruje v spoločnej prosbe, nazývanej prosby veriacich alebo modlitba veriacich, ktorá zahŕňa potreby Cirkvi i sveta. (porovn. Všeobecné pokyny k Rímskemu misálu, 69-71; Úvod k omšovému lekciónáru, 30-31). Otcovia II. vatikánskeho koncilu chceli najmä v nedele a sviatky obnoviť túto modlitbu, nasledujúcu po evanjeliu a kázni, aby sa tak "s účasťou ľudu konali prosby za svätú Cirkev, za tých, čo vládnu, za tých, ktorých tiesnia rôzne ťažkosti, za všetkých ľudí a za spásu celého sveta" (porovn. Sacrosanctum Coelium, 53; 1TIm 2,1-12). Pod vedením kňaza, ktorý prosebnú modlitbu uvádza a uzaviera, tak "ľud vykonáva úlohu svojho krstného

kňazstva tým, že prosí o spásu všetkých ľudí" (Všeobecné pokyny k Rímskemu misálu, 69). Po jednotlivých prosbách, predčítaných diakonom alebo lektorom, sa zhromaždenie pripájajú k jeho hlasu prosbou: "Prosíme ťa, vyslyš nás!"

Napokon si pripomeňme, čo nám povedal Pán Ježiš: "Ak zostávate vo mne a zostanú vo vás moje slová, môžete prosieť o čo chcete a dostanete to." (Jn 15,7) My tomu ale neveríme, pretože máme slabú vieru. Keby sme však mali vieru len ako horčičné zrnko, hovorí Ježiš, dostali by sme všetko. "Môžete prosieť o čo chcete a dostanete to." V tej chvíli modlitby veriacich po vyznaní viery nastáva čas, aby sme Pána prosili o to najzásadnejšie v celej svätej omši, o to, čo potrebujeme a chceme. "Dostanete to" – tým či oným spôsobom, ale "dostanete". - "Všetko je možné tomu, kto verí," povedal Pán. Ako reagoval ten muž, na ktorého sa Pán s týmto slovom obrátil? - "Verím! Pomôž mojej slabej viere." Môžeme vysloviť to isté: "Pane, verím, ale pomôž mojej slabej viere" a v tomto duchu sa aj máme modliť. K nebu aj tak nikdy nevzlietnu nároky, vychádzajúce zo svetskej logiky, a tiež zostanú nevyslyšané sebezťažné prosby (porovn. Jak 4,2-3). Prosby, kvôli ktorým sa veriaci ľud pozýva k modlitbe, majú dať hlas konkrétnym potrebám cirkevného spoločenstva i sveta a vyhnúť sa konvenčným, krátkozrakým formuláciám. Modlitba veriacich, ktorá uzatvára bohoslužbu slova, nás vyzýva, aby sme si osvojili pohľad Boha, ktorý sa ujíma všetkých svojich detí. *(RV)*

Dikastérium pre náuku viery vydalo nové normy o údajných nadprirodzených javoch

Vyhlasenia počnúc od nihil obstat až po negatívny posudok. V novom dokumente Dikastéria pre náuku viery, ktorý schválil pápež František, je šesť rôznych možností na rozlíšenie prípadov. Biskup ani Svätý stolec sa spravidla nevyjadrujú k definovaniu nadprirodzenej povahy javu a obmedzujú sa na povolenie a podporu pobožnosti a púti.

Vatican News

Normy pre rozlišovanie údajných nadprirodzených javov boli aktualizované: stanovuje to nový dokument Dikastéria pre náuku viery, ktorý nadobudne platnosť v nedeľu 19. mája 2024. Budú možné rýchlejšie výroky týkajúce sa ľudovej zbožnosti a autorita Cirkvi sa už spravidla nebude podieľať na oficiálnom definovaní nadprirodzenosti javu, ktorého dôkladné skúmanie môže trvať dlho. Ďalšou novinkou je jednoznačnejšia účasť Dikastéria pre náuku viery, ktoré bude musieť schváliť konečné rozhodnutie biskupa a bude mať právomoc kedykoľvek zasiahnuť motu proprio. V mnohých prípadoch v posledných desaťročiach, ku ktorým jednotliví biskupi vyjadrili svoj názor, sa angažovalo bývalé Sväté oficium, ale takmer vždy tento zásah zostal v zákulísi a žiadalo sa, aby nebol zverejnený. Motiváciou pre túto výslovnú angažovanosť dikastéria je aj ťažkosť ohraničiť na miestnej úrovni javy, ktoré v niektorých prípadoch dosahujú celoštátny, ba dokonca celosvetový rozmer, „pričom rozhodnutie týkajúce sa jednej diecézy má dôsledky inde“.

Dôvody nových noriem

Dokument vychádza z dlhodobej skúsenosti posledného storočia s prípadmi, keď miestny biskup veľmi rýchlo vyhlásil nadprirodzenosť, potom Sväté oficium vyjadrilo iný názor. Alebo prípady, keď sa biskup vyjadril k tomu istému javu jedným spôsobom, jeho nástupca opačne. Potom sú tu dlhé časy potrebné na vyhodnotenie materiálov, aby sa dospelo k rozhodnutiu o nadprirodzenosti alebo popretie nadprirodzenosti. Niekedy je naliehavé poskytnúť pastoračné odpovede

pre dobro veriacich.

Duchovné plody a riziká

Kardinál prefekt Victor Manuel Fernández vo svojej prezentácii vysvetľuje, že „mnohokrát tieto prejavy vyvolali veľké bohatstvo duchovných plodov, rast viery, zbožnosti, bratstva a služby a v niektorých prípadoch dali vzniknúť rôznym svätyniam roztrúseným po celom svete, ktoré sú dnes súčasťou srdca ľudovej zbožnosti mnohých národov“. Existuje však aj možnosť, že „v niektorých prípadoch udalostí údajného nadprirodzeného pôvodu“ sa vyskytujú „veľmi vážne problémy na škodu veriacich“: prípady, keď sa z údajných javov čerpá „zisk, moc, sláva, spoločenská známosť, osobný záujem“, dokonca sa ide tak ďaleko, že sa „vykonáva nadvláda nad ľuďmi alebo sa páchajú zneužitia“. Môžu sa vyskytnúť „doktrínálne chyby, nepriemeraný redukcionizmus v ponuke evanjeliového posolstva, šírenie sektárskeho ducha“. Rovnako ako možnosť, že „veriaci sú vlečení za udalosťou, ktorá sa pripisuje Božej iniciatíve“, ale ktorá je len plodom fantázie, mytománie alebo niekoho sklonu k falšovaniu.

Šesť možných vyhlásení o údajnom fenoméne

„Od cirkevnej autority nemožno očakávať pozitívne uznanie božského pôvodu údajných nadprirodzených javov“ (I, 11). Preto spravidla „ani diecézny biskup, ani biskupské konferencie, ani dikastérium nevyhlásia, že javy sú nadprirodzeného pôvodu, a takýto postup môže povoliť iba Svätý Otec“ (I, 23).

Nasleduje teda zoznam 6 možných záverečných postojov na konci rozlišovania.

Nihil Obstat: Nie je vyjadrená žiadna istota o nadprirodzenej pravosti, ale uznávajú sa znaky pôsobenia Ducha.

Prae oculis habeatur: Uznávajú sa pozitívne znaky, ale sú tu aj prvky zmätku alebo rizika, ktoré si vyžadujú rozlišovanie a dialóg s adresátmi.

Curatur: Sú prítomné kritické prvky, ale existuje široké rozšírenie javu s overi-

teľnými duchovnými plodmi. Zákaz, ktorý by mohol rozrušiť veriacich, sa neodporúča, ale od biskupa sa žiada, aby tento jav nepodporoval.

Sub mandát: Kritické otázky sa netýkajú samotného fenoménu, ale jeho zneužívania jednotlivcami alebo skupinami. Svätý stolec poveruje biskupa alebo delegáta pastoračným vedením tohto miesta.

Prohibetur et obstruatur: Napriek niektorým pozitívnym prvkom sú kritické miesta a riziká vážne. Dikastérium žiada biskupa, aby verejne vyhlásil, že účasť nie je povolená.

Declaratio de non supernaturalitate: Biskup je oprávnený vyhlásiť, že daný jav nie je nadprirodzený na základe konkrétnych dôkazov.

Z našej pošty

Prvé tohtoročné číslo časopisu ma potešilo, ja osobne som ho čítala niekoľkokrát. K článku 'Len s pápežom' som si otvorila posolstvo z 31. decembra 1993, odporučila som ho prečítať aj našim na večeradlách. Ešte som doplnila, čo nám rozprával blahej pamäti otec biskup Hnilica na duchovných cvičeniach:

Pred tým, ako chcel pápež Ján Pavol II. vyhlásiť sviatok Božieho milosrdenstva, mal veľké útoky, aby ho nevyhlásil (!). Biskup nám povedal: 'My sme do poslednej chvíle nevedeli, či ho vyhlási alebo nie. Keď ho vyhlásil, ja prvý som začal tlieškať.' *Zuzana K.*

* * *

„Žijem v dedinke Zákamenné a chcem sa podeliť o radosť, ktorú sme u nás prežili na prvú sobotu mája. Večeradlá modlitby sme sa modlievali v kostole už dávnejšie, ale keď k nám prišiel pred 9 rokmi náš súčasný pán farár, zaviedol fatimské soboty a tak sa každý mesiac schádzame spoločne v mariánskom večeradle aj so svätou omšou.

Do modlitby ruženca sa zapájajú členovia rôznych hnutí v našej farnosti: Zázračnej medaily, Ruže, modlitby otcov a matiek, birmovanci aj prvopri-

jímajúce deti. Aj teraz, keď sa chystajú na svoj veľký deň, sa pomodlili po jednom Zdravase slávnostného ruženca s radosťou, i so strachom z trémy.

Našu sochu Panny Márie doviezol náš duchovný otec z Poľska už dávnejšie. Keďže nemala korunku, ktorú teraz dodatočne zakúpil, nastal deň veľkej slávnosti „Korunovanie Panny Márie“. My, mariánski ctitelia, sme mu za to veľmi vďační a prežívame veľkú radosť z tejto slávnosti. Ďakujem Bohu za túto úžasnú chvíľu v mojom živote. „Ave Mária!“

Anna Grofčíková

„Rožňavská diecéza sa opäť stretla vo večeradle našej nebeskej Mamičky. Konalo sa v časti malebného prostredia Slovenského rudohoria, kde je situovaný Kostol sv. Antona pustovníka a opäť v Jaklovciach. V tomto prekrásnom prostredí sme mali dňa 11. mája 2024 naše diecézne večeradlo. Úvodný radostný ruženec viedol ThDr. Amantius Akimiak. Jednotlivé desiatky ruženca spestril svojim spevom detský zbor z farnosti Jaklovce.

Na večeradlo prijalo pozvanie 13 kňazov a veľmi sme sa tešili aj návšteve rožňavského diecézneho biskupa Mons. Stanislava Stolárika, ktorý celebrou

slávnostnú svätú omšu. Pán farár z Jakloviec, vdp. Jozef Bednárík, je veľký mariánky ctiteľ. Veľmi mu záležalo na tom, aby sa v Jaklovciach konalo diecézne večeradlo. Bol nesmierne šťastný, že sme prišli z rôznych častí diecézy a najmä zo vzdialených oblastí.

Tešíme sa už na ďalšie stretnutie modlitieb s Pannou Máriou na diecéznom večeradle. Boli by sme radi, keby sa uskutočnilo v Poltári. (VB)“

„Svätý Ján Pavol II. pre naše Hnutie veľa znamená, však je aj patrónom nášho Hnutia. Milo ma prekvapilo, keď som v našom kostole našla letáčik a mohla som si objednať pekný nový medailónik nášho milého svätého. Zaiste sa to objaví aj inde, ak nie, je možnosť si ho bezplatne objednať na telefónnom čísle 02/22200109. Posielajú ho nekomerčne, lebo je posvätený otcom biskupom Haľkom. Dobré vyzerá, je patinovaný, ale mnohí by ho asi radi nosili rubovou stranou na vrch, tam je slovenský znak a nápis „Nebojte sa!“ . aj to nám pripomína tohoto nám blízkeho pápeža, aj jeho odkaz, ktorý môžeme takto jeho nosením aj iným stále pripomínať. T.K.“

„Malé svedectvo o tom, ako Panna Mária koná... Ešte začiatkom roka sme sa chceli modliť večeradlo vonku, blízko kostola Notre Dame, kde je oproti Casinu. Bola však veľmi zima. Videli sme, ako sa v kostole svieti, tak sme sa išli opýtať, či by sme sa mohli modliť vo vnútri. Rehoľná sestrička najprv nebola za to, no nakoniec si to rozmyslela a dovolila nám modliť sa v kostole.

Teraz, na sviatok Božieho Tela, som po sv. omši išla s priateľkou do sakriestie. Rozprávala som sa s otcom Petrom, bol ústretový a aj rehoľná sestrička. Vtom som pocítila túžbu opýtať sa, či by sa tam nemohli modliť večeradlá. Sestrička sa usmiala a hovorí: „My už sa modlíme tri mesiace pred Sviatosťou Oltárnou. Páči sa nám táto modlitba.“ A na výveske kostola sme naozaj videli vypísané pozvanie na najbližšiu sobotu od 9.30-10.20 Večeradlo a o 10.30 sv. omša.

Eva S.“

Štyri razy do roka, ako vychádza náš časopis, sa slúži najsvätejšia obeta sv. omše za našich dobrodincov a pomocníkov, i za šíriteľov a účastníkov večeradiel.

MKH.

Celoslovenské večeradlo spirituality Mariánskeho kňazského hnutia

28. septembra vo františkánskom kostole sv. Jozefa v Prešove

PROGRAM:

Sobota 28. 9. 2024

- 8.30 Registrácia účastníkov
- 9.00 Posvätný ruženec - radostný
- 10.15 1. prednáška
- 11.30 Adorácia
- 12.00 Obed - voľno
- 14.00 Posvätný ruženec - bolestný
- 14.30 2. prednáška + fraternita, diskusia, svedectvá
- 15.45 Korunka Božieho milordenstva
- 16.00 Posvätný ruženec – slávnostný
- 17.00 Slávnostná sv. omša
- 18.00 Sviečkový sprievod do Katedrálneho chrámu svätého Jána Krstiteľa - záver večeradia

ORGANIZAČNÉ POKYNY:

Celý program bude prebiehať v kostole sv. Jozefa, kde bude k dispozícii aj sála s občerstvením. Šikovné gazdinky môžu niečo napiecť.

Kostol sv. Jozefa je z Autobusovej a Hlavnej vlakovej stanice vzdialený cca 1,5 km. Účastníci môžu využiť linky MHD a to č. 1, 4, 8, 28, 39, 45. (vystúpia na zastávke Na Hlavnej)

Pre parkovanie autobusov alebo osobných áut je možné využiť parkovisko Centrum Parking na Metodovej ulici alebo parkovať na Slovenskej ulici,

oproti kostolu, ktoré je v sobotu sponatnené do 12.00 hod.

Obed je zabezpečený v školskej jedálni pri kláštore. Treba si ho objednať emailom, najneskôr do 10. septembra 2024 na adrese: vieragombar@gmail.com (tel.č.: 0905 116 408). V objednávke treba uviesť meno, priezvisko, dátum narodenia, bydlisko, telefonický kontakt.

Pre kňazov bude zabezpečený obed, preto sa treba prihlásiť tiež do 10. septembra 2024 na horeuvedenej e-mailovej adrese.

Taktiež je k dispozícii aj možnosť obeda, vo vlastnej réžii a to v neďalekom OC Novum, cca 5min od kostola.

Program kňazského večeradla

Nedeľa 29. 9. 2024	Pondelok 30. 9. 2024
príchod: kláštor, autom sa prichádza odzadu – z ulice Konštantínova	7.15 Ranné chvály s posv.čítaním (kaplnka relikvií)
17.00 Vešpery, Posvätný ruženec - slávnostný (kaplnka relikvií)	8.00 Raňajky, fraternita kňazov, prednáška (kláštorňý refektár)
18.15 Večera, fraternita (kláštorňý refektár)	10.15 Posvätný ruženec - svetla (v kostole)
19.45 Prednáška, diskusia	11.00 Koncelebrovaná sv. omša
21.00 Kompletorium, nočný odpočinok	12.00 obed, záver stretnutia

Organizačné pokyny:

Kňazi nech sa nahlásia kvôli zabezpečeniu stravy a ubytovania u P. Jána Kapistránskeho OFM, jankapistran@tutanota.com, tel.: 0944302773

Zadná obálka:**Vnútorňa:**

1-12 Začiatok diecézneho procesu beatifikácie dona Stefana Gobbiho v talianskom Dongo: 2-vľavo pri stole sedí postulátor, 3-číta životopis, 4a6-podpisovanie, 6a7-hovorí don Luca Pescatori, vpravo na stole na červenom podnose je dokumentácia. 10-12-Počas dlhších statických záberov boli tieto prekryté podobizňami otca Gobbiho, jeden z nich, s Eucharistiou, je zo Slovenska, vidíme tam aj „našu“ Pannu Máriu.

13-15 Slávnostné korunovanie Panny Márie v Zákamennom.

16-18 Večeradlo 13. mája pri Morovom stĺpe v Bratislave.

Vonkajšia:

1-6 Jarné diecézne večeradlo Bratislavskej arcidiecézy na prvú sobotu mesiaca mája vo františkánskom kostole v Bratislave. Zatiaľ sa striedajú bratislavské kostoly, no bolo by oživením, keby toto večeradlo v budúcnosti pozvali aj iné farnosti na území diecézy.

7-15 Diecézne večeradlo Rožňavskej diecézy v Jaklovciach.

Tieto jarné diecézne večeradlá by sa nemali zanedbávať, mali by sa starostlivo pripravovať so zameraním, aby sa ich potenciál čo najlepšie využil. Jesenné celoslovenské majú význam pre prepojenie celého Slovenska, ale práve tieto diecézne môžu najviac napomáhať šíreniu večeradiel vo farnostiach diecézy aj stretnutie a poznanie sa kňazov MKH v diecéze.

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

Il Settimanale Dell... [Subscribe](#) 435 [Share](#)

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

Il Settimanale Dell... [Subscribe](#) 319 [Share](#)

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

Il Settimanale Dell... [Subscribe](#) 435 [Share](#)

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

Il Settimanale Dell... [Subscribe](#) 319 [Share](#)

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

Il Settimanale Dell... [Subscribe](#) 319 [Share](#)

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

Il Settimanale Dell... [Subscribe](#) 319 [Share](#) 22 watching now Started streaming 63 minutes ago

1 maggio 2024 - Apertura della fase diocesana del processo di beatificazione di don Stefano Gobbi

Poštovné úverované
820 12 Bratislava 212

